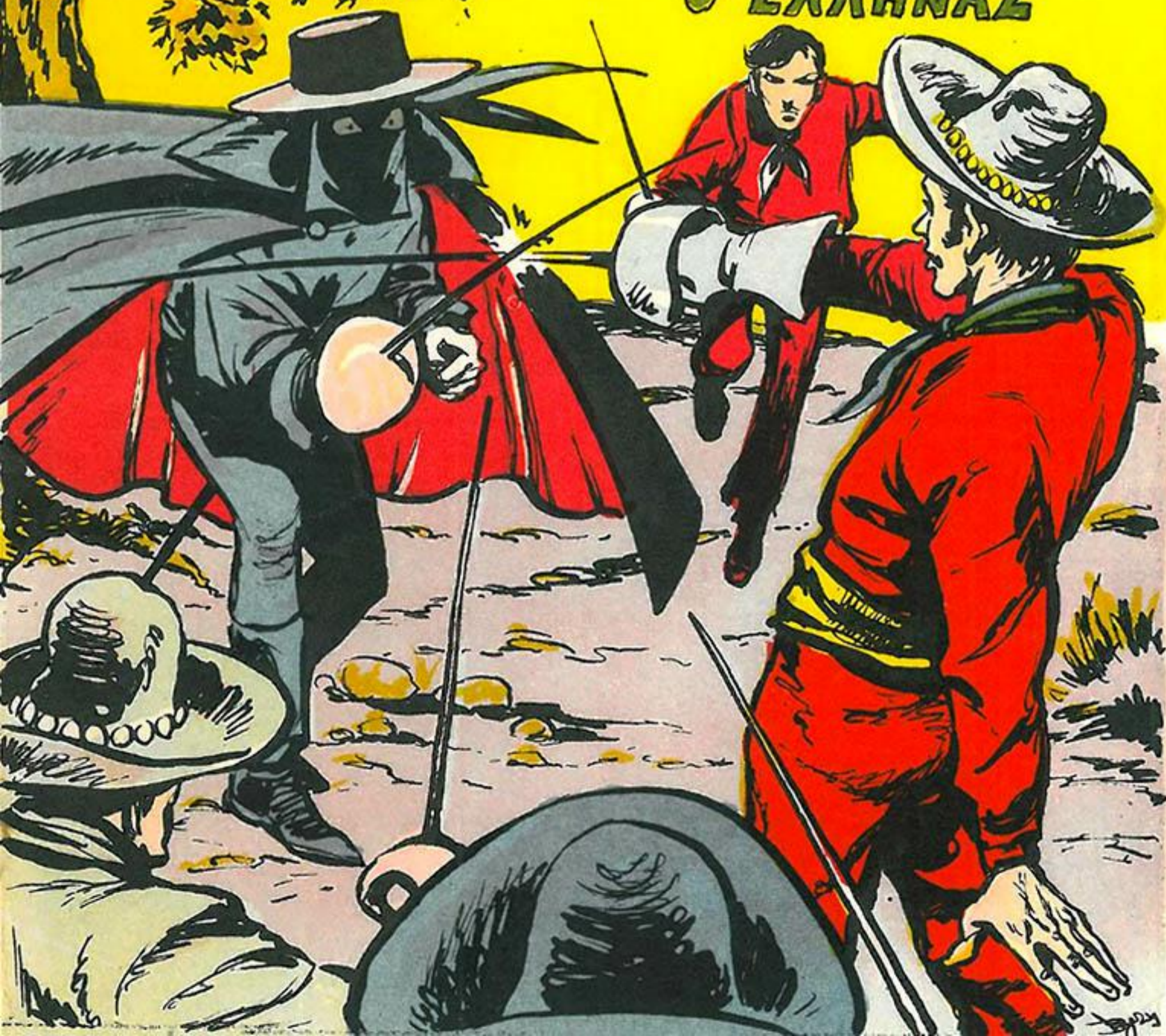

Ο ΜΙΚΡΟΣ

13

ZOPPO

Ο ΖΟΠΠΟ ΚΑΙ
Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Ο ΖΟΡΡΟ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἐπίθεσις

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ ξυπνάει, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀφασίαν πού βρισκόταν ἐξ αἰτίας τῆς σφαίρας πού τὸν χτύπησε ξώφαλτσα στὸ μέτωπο! (*) Μόλις βλέπει τὸν νεαρὸ κύριό του τὸν Δὸν Σάντρο Βέγκα σκυμμένο ἀπὸ πάνω του, ἀρχίζει νὰ μωρμουρίζη, ἀπαρηγόρητος:

— Μοῦ τὴν πήρανε τὴ σενορίτα Κάρμεν καὶ πᾶν!... Εἶμα, ἠλίθιος!... Τὸ ξέρετε; Τὸ ξέρω πὼς τὸ ξέρετε σε-νὸρ!

— Ἡσύχασε ἀμίγο!, τοῦ λέει ἐκεῖνος χαμογελώντας γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο. Δὲν φταῖς ἐσύ! Τὶ μπορού-σες νὰ κάνῃς ἀφροῦ βρέθηκες ἀντιμέτωπος μὲ δέκα ἐχθρούς

— Δέκα; κάνει ὁ γίγαντας μὲ γουλομένα μάτια. Καὶ τί εἶνα; δέκα γὰ ἓναν κοτζαμᾶν Γαλέρα σενὸρ Σάντρο; Ἐπρεπε νὰ τοὺς εἶχα κόψει κομματάκια - κομματάκια καὶ τοὺς δέκα, σ' ἓνα δευτερόλεπτο! Καὶ μάλιστα ἀκόμα περισσότερο γιατί μὲ βοήθησε κι' ἓνας ἄλλος σενὸρ! Ἐνας σενὸρ πού... Δηλαδή, ἐκεῖ πού μοῦ ἔρχονταν αὐτοὶ γὰ νὰ μὲ ξεκάνουν... ἐκεῖνος θέ

(*) Δ'άβασε προηγούμενο τεύχος τοῦ «Μ. Ζορρό» μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ Λεγεὼν τῶν Τιμαρῶν».

λω νὰ πῶ ὅτι...

— Ἡσύχασε Γαλέρα, λέει ὁ νέος διακόπτοντάς τον. Πρέπὲ νὰ σκεφθοῦμε γρήγορα, τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὴ σενορίτα Κάομεν.

Στὴν πραγματικότητα ὁ Σάντρο χρειάζεται πὸ πολὺ κουράγιο ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του. Τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνῃ κατάσπρο σὰν τοῦ πεθαμένου. Ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ σκεφθῆ κάτι, ἀλλὰ βλέπει μ' ἀπογοήτευσί πῶς, — γὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον — δὲν ὑπάρχει τίποτα νὰ μπορῆ νὰ κάνῃ γὰ τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ Ἕλληνας, σὰν νὰ καταλαβαίνη πῶς ὁ νεαρὸς εὐγενὴς χρειάζεται βοήθεια αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸν πλησιάζει λέγοντας:

— Σενόρ, ἴσως σὰς βοηθήσῃ ἂν μάθετε μερικὰ πράγματα γὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀπῆγαγαν τὴ σενορίτα Κάομεν — ὅπως εἶπατε τ' ὄνομά της...

Πρὶν ὁ Σάντρο προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Γαλέρας ποὺ βλέπει τὸν Ἕλληνα, γουρλώνει τὰ μάτια του ἄλλα τόσα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί. Μὰ ἐκπληξί κάθε ἄλλο παρὰ δυσάρεστη.

— Σε... σε... σενορ Σάντρο!, ψελλίζει. Αὐτὸς εἶναι πού... Δηλαδή ἐκεῖνος ὁ... Θέλω νὰ πῶ... δὲν σὰς ἔλεγα, σενορ, πῶς.. γι' αὐτὸν τὸν ἕνα πού... δὲν με βοήθησε κάποιος, σενορ νά... ποὺ τὰβαλε με τοὺς ληστὲς γιὰ... ποὺ με βοήθησε σκοτώνοντας....

τούς... ὦ σενορ!

ἸΚί' ὁ καημένος ὁ γίγαντας σταματᾷ ἀγκομαχώντας γιατί ἡ ἐκπληξί του εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν κάνει νὰ μπερδεύετα: πὸ πολὺ ἀπὸ τίς ἄλλες φορές.

Ὁ Ἕλληνας ποὺ δὲν ἔχει ξανακούσει ἄλλη φορὰ τὸν Γαλέρα... στὸ ρεπερτόριό του γελάει καλόκαρδα.

Ὁ νεαρὸς Βέγκα καθισυχάζει τὸν σωματοφύλακά του

— Κατάλαβα τί θές νὰ πῆς ἀμίγο. Ναί. Τὸ ξέρω πῶς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σε βοήθησε καὶ τοῦ χρωστάς τὴ ζωὴ σου!

Ὁ κουτὸς γίγαντας κάνει ἕνα περήφανο κίνημα τοῦ πελώριου κεφαλιοῦ του.

— Χρωστάω; κάνε: ἡλίθια. Τί πᾶ νὰ πῆ «τοῦ τὴ χρωστάω», σενορ; Ἐγὼ ποτὲ δὲν παίρνω... δηλαδή δὲν κρατᾷ μ' ἄλλους λόγους δὲν θέλω νὰ χρωστάω σενορ Σάντρο! Νὰ τοῦ τὴ δώσω ἀμέσως νὰ ἱσοφλήσω!...

Δὲν ὑπάρχει ὅμως καιρὸς, γιὰ γέλα καὶ πρῶτος τὸ καταλαβαίνει ὁ Ἕλληνας.

— Σενορ Σάντρο, λέει εἰς τὸν νεαρὸ εὐγενῆ, εἶχα ἀρχίσει νὰ σὰς λέω γὰ τοὺς κακουργοὺς ποὺ ἔκλεψαν τὴ σενορίτα Κάομεν... Ἀποκαλοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς «λεγεωνάρους» κάποιας «Λεγεῶνος τῶν Τιμαρῶν»... Σκοπὸς των εἶναι, ὅπως ἐξήγησαν νὰ ληστέψουν ὅλους τοὺς πλοῦσιους τοῦ τόπου νὰ κάψουν τὰ «ράντσα» τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν εὐγενῶν καὶ νὰ σκοτώ-

σουν πολλούς απ' αυτούς...
 'Ισχυρίζονται πώς με τὰ λε-
 φτά πού θά μαζέψουν από τις
 λεηλασίες τους, θά χτίσουν
 ένα καινούργιο Μεξικό!

Ο Σάντρο συνοφρυώνεται:

—Είναι τεράτῳδες!, μουρ-
 μουρίζει μέσ' απ' τὰ δόντια
 του. Συνεχῶς πέφτουμε από
 τὴ μία μᾶστιγᾶ στήν ἄλλη!
 Καί γιατί πρέπει αὐτὴ ἡ δυ-
 στυχισμένη κοπέλλα νὰ βρί-
 σκεται πάντα ανάμεσα στὰ
 πρώτα θύματα;

Σωπαίνει καταλαβαίνοντας
 πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀν-
 θρώπους πὺν στέκουν δίπλα
 του δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπαν-
 τήσῃ σ' αὐτὲς τις ἐρωτήσεις.
 Συλλογίζεται.

— Ο ἀρχηγὸς τους δὲν
 μπορεῖ νάιναι ἕνας κοινὸς δο-
 λοφόνος!, λέει στὸ τέλος σκυ-
 θρωπὸς. Μᾶλλον κάποιος ἀ-
 πὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς χώ-
 ρας θά εἶναι... Βάζοντας στό
 χο τοὺς ἄρχοντες με αἰτία,
 δῆθεν τὰ πλούτη τους, ὑπο-
 λογίζει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέ-
 ση πολλοὺς πολιτικούς του
 αντιπάλους... Ψάχνοντας μέ-
 σα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κύ-
 κλου μας, μπορεῖ νὰ ἀνακα-
 λύψῃ κάτι... Στὸ μεταξύ ὁ-
 μως αὐτοὶ οἱ κακούργοι κρα-
 τοῦν αἰχμάλωτη τὴν Κάρμεν.

Τοῦ Ἑλληνα τὰ ὀλογάλα-
 να μάτια ἀστράφτουν τὴν ἴ-
 δία στιγμή. Τεντώνει τὸ χέρι
 του πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπ'
 ὅπου — πρὶν ἀπὸ μερικές ὥ-
 ρες — ἔφυγαν οἱ δυὸ «λεγεω-
 νάριοι» με τὴν αἰχμάλωτὴ
 τους. Λέει ἤρεμα:

Ἔρχονται αὐτοὶ νὰ σὰς
 ἔρξουν σένὸρ Σάντρο! Κάνει
 τὸ ἴδιο!

Ο νεαρὸς Βέγκα ἀναπηδᾷ.
 Κυττάζει πρὸς τὴ διεύθυνσι
 πὺν δείχνει τὸ δάχτυλὸ τοῦ
 Ἑλληνα. Τὸ βλέμμα του πε-
 τᾷ σπῆθες θριάμβου.

— Ἐχετε δίκιό!, μουρμου-
 ρίζει κυττάζοντας τώρα τὸν
 συνομιλητὴ του, με καινούρ-
 γιο θαυμασμό. Εἰσθε γρήγο-
 ρος στὴ σκέψι! Μόνον πὺν —
 γὰ τὴν ὥρα — πρέπει νὰ
 γίνουμε καὶ οἱ τρεῖς γρήγο-
 ροὶ στὰ πόδια!...

Πραγματικά:

Πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους
 πὺν ἀπλώνονταν ἐμπρὸς τους
 ἔχουν ξεπροβάλλει καμμιά τρι-
 ανταρὰ καθαλλάρηδες καὶ
 βγαίνουν συνεχῶς κι' ἄλλοι!
 Ἡ ἀπόστασις πὺν τοὺς χωρί-
 ζει εἶναι μεγάλη ἀκόμα. Ἔρ-
 χονται ὅμως ὀλοταχῶς πρὸς
 τὸ μέρος τους. Ἄν μείνουν ἐ-
 κεί, σὲ πέντε λεπτὰ θά τοὺς
 ἔχουν φτάσει.

Χωρὶς νὰ ποῦν τίποτ' ἄλ-
 λο λοιπόν, οἱ τρεῖς σύντροφοι
 τρέχουν στ' ἄλλογὰ τους. Σὲ
 λίγο ξεκινοῦν με γοργὸ καλ-
 पासμό. Κατευθύνονται κι' αὐ-
 τὴ τὴ φορά πρὸς τὸ δάσος.

Πίσω τους ὅμως οἱ «λεγεω-
 νάριοι» - ἕνας μικρὸς στρα-
 τὸς ἀπὸ πενήντα ἵππεις! -
 ὁρμοῦν με ἀλαλαγμοὺς ἐναν-
 τίων τους. Αὐτὸ βέβαια εἶναι
 σημάδι πὼς τοὺς ἔχουν δῆ.
 Κι' ἀκόμα, πὼς εἶναι ἀποφα-
 σισμένοι νὰ τοὺς κυνηγήσουν
 ὡς τὸ θάνατο!

Τὸ σχέδιο τοῦ Σάντρο

ΦΘΑΝΟΥΝ στο δάσος μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα ξέφρενο καλπασμό. Οἱ διώκτες τους βρίσκονται πάντοτε πίσω τους, στὴν ἴδια ἀπόστασι. Οἱ ἄγριες κραυγές τους συνοδεύουν ἐπίσης τοὺς φυγάδες.

— Ἀκολουθήστε με!, φωνάζει ὁ Σάντρο, μόλις βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ πρῶτα φουντωτὰ δέντρα:

Στρίβει τὸ ἄλογό του σ' ἓνα μονοπάτι πρὸ σχεδὸν δὲν διακρίνεται, τόσο εἶναι πνιγμένο στοὺς ἀγριόθαμνους.

Ὁ Γαλέρας κι' ὁ Ἕλληνας πὸν ἀκολουθοῦν χωρὶς σκέψι. Σὲ δυὸ λεπτὰ μόλις,

ἔχουν βρεθῆ σὲ μιὰ ὀργιαστικὴ βλάστησι ἀπὸ θάμνους μὲ πελώρια φύλλα, ποὺ περνοῦν ἀρκετὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

— Σταθήτε!, φωνάζει πάλι ὁ Σάντρο.

Καὶ δίνει πρῶτος τὸ παράδειγμα κρατώντας μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου του.

Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ πῆ στοὺς δυὸ συντρόφους του γιὰ νὰ σωπάσουν. Οἱ «λεγεωνάριοι» ἔχουν φτάσει πολὺ κοντά. Ἐχουν μπη κιόλας στὸ δάσος. Ἀκολουθοῦν ὅμως τὸν κεντρικὸ δρόμο του.

Ὁ Σάντρο παραμερίζει μὲ τὸ χέρι του κάτι φύλλα. Προλαβαίνουν νὰ δοῦν, ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ σχηματίζεται, τοὺς διώκτες τους. Περνοῦν

Ὁ Σάντρο εἶναι σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὸν Γαλέρα.

Καμμιά τριανταριά καβαλλάρηδες ρίχνονται έναντίον τους.

τρέχοντας σαν άφηνιασμένοι, λίγα μόνο μέτρα εμπρός τους. Ο κόσμος χαλάει από τις άγροφωνάρες τους. Ο Σάντρο τους μετράει γρήγορα με τὸ βλέμμα.

“Ολ’ αυτά κρατούν λίγο. Κι’ οί φωνές και τὸ βουερό ποδοβολητό από τὰ πενήντα άλογα, χάνονται στο βάθος τοῦ δρόμου κι’ όλα ήσυχάζουν.

Ο νεαρός Βέγκα ανασαίνει μ’ ανακούφισι. Γυρίζει πρὸς τοὺς δύο συντρόφους του, πὸν τὸν κυττοῦν στὰ μάτια. Χαμογελάει στὸν “Ελληνα.

— ‘Αλήθεια!, τοῦ λέει εὔθυμα. Ξέρετε τὰ ὀνόματά μας σενόρ, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν μᾶς

εἶπατε τὸ δικό σας!

‘Εκεῖνος γελάει χαρούμενα — “Έχετε δίκιο!, ἀποκρίνεται. Είναι σοβαρὴ παράλειψις ἀπὸ μέρους μου, Δὸν Βέγκα. “Έγιναν ὅμως πολλὰ σὲ μικρὸ διάστημα, πὸν δὲν μοῦ ᾤφησαν τὸν καιρὸ νὰ τὸ συλλογιστώ... ‘Οπωσδήποτε... μὲ λένε ‘Αντώνη Γραικό.

‘Ο γιγαντόσωμος σωματοφύλακας τοῦ Σάντρο πετιέται ἔπάνω στὴν ὥρα.

— Κι’ ἐμένα μὲ λένε Γαλέρα!, δηλώνει στὸν ξένο θριαμβευτικά. Σᾶς εὐχαριστώ, σενόρ, πὸν μὲ λένε ἔτσι.. Δηλαδή... μ’ ἄλλους λόγους...

‘Ο “Ελληνας τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

— Μ’ εὐχαριστεῖς ἐπειδὴ

ὅς λένε. Γαλέρα, Ἐμένα; λέει. Καὶ γιατί;

— Γιατὶ σενόρ... Ἐπέιδη... Ἀκριβῶς ὅπως τόπατε, με λένε Γαλέρα, λόγω πού... Δηλαδή ἂν τοὺς ἀφήνατε νὰ μὲ «περ.ποιηθούν», σενόρ δὲν θὰ μ' ἔλεγαν... ἄς ποῦμε... ὄχι Γαλέρα, ἀλλά... μακαρίτη;

Ὁ Γραικὸς πάει νὰ γελάση, ξαφνικὰ ὅμως σοβαρεύεται. Μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὰ μάτια του.

— Δὸν Βέγκα, λέει στὸν Σάντρο, αὐτοὶ ποὺ πέρασαν τώρα, δὲν θὰ μπερούσαν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν ἐκεῖ ποὺ θέλετε; Μ' ἄλλα λόγια ψάχνατε γὰ ἕνα τρόπο νὰ φτάσετε στὸ μέρος ποὺ ἔχουν πάει τὴ σενορίτα Κάρμεν... Ἄν παρακολουθούσαμε τοὺς διώκτες μας...

Ὁ Σάντρο τὸν διακόπτει χαμογελώντας.

— Σὰς συγχαίρω σενόρ!, λέει: με εἰλικρινῆ θαυμασμό. Δὲν σὰς διαφεύγει τίποτα!.. Ἀκριβῶς αὐτὸ πρόκειται νὰ κάνουμε. Εἶναι περιττὸ ὅμως νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν κρυψώνα μας καὶ νὰ διακινδυνεύσουμε νὰ μᾶς δοῦν. Ἔτσι κι' ἀλλοίως, ὅταν ἀπελπιστοῦν ἀπὸ τὶς ἔρευνες κι' ἀποφασίσουν ὅτι τοὺς ξεφύγαμε, ἀπὸ δῶ πάλι θὰ ἐπιστρέψουν γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθαν!

Ὁ Γραικὸς κυττάζει αὐτὸς τώρα με θαυμασμὸ τὸν συνομιλητὴ του.

— Λέτε πὼς δὲν μοῦ ξεφεύγει τίποτα, μουρμουρίζει ἀλλὰ ἐσεῖς πρῶτος τὸ εἶχατε

ὀκεφθῆ πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα!

— Μὰ βοηθάει τὸ ὅτι ξέρω καλύτερα τὸ μέρος, ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο. Γνωρίζω λοιπὸν, πὼς γιὰ νὰ γυρίσουν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἔρχονται, δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος. Ὑποχρεωτικὰ θὰ περάσουν ἀπὸ μπροστά μας πάλι, ὅπως σὰς εἶπα. Τότε θὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε, πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ αὐτὸ με κάθε προσοχή, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀντληθοῦν.

Ὁ Ἕλληνας τὸν κυττάζει σοβαρὰ καὶ λέει ἀπλᾶ:

— Μὴ φοβάστε γιὰ μένα; Δὸν Σάντρο!

Δὲν λένε τίποτ' ἄλλο.

Ὁ νεαρὸς Βέγκα νοιώθει τὴν ἀγωνία νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά του, γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀγαπημένης του. Δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ πῆ λέξι. Τὰ λαμπερὰ μάτια του, καρφωμένα εἰς τὸν δρόμο τοῦ δάσους, περιμένουν ἀνυπόμονα τὴν ἐπιστροφή τῶν καβαλλάρηδων.

Περνάει μιὰ ὥρα.

Ξαφνικὰ, ἀκούγεται πάλι γοργὸ ποδοβολητὸ κ' ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου διακρίνεται ἡ συνοδεία τῶν ἵππέων.

Ὁ Ζορρό κι' ὁ Ἕλληνας

Ο ΣΑΝΤΡΟ, τοὺς μετράει γρήγορα - γρήγορα καθὼς περνοῦν ἀπὸ μπρὸς του, ὅπως εἶχε κάνει καὶ προηγουμένως.

Ἀνακούφισι ζωγραφίζεται στὸ βλέμμα του.

— Δὲν λείπει κανεὶς! μουρ

μουρίζει στ' αὐτὴ τοῦ "Ελληνα. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἄφησαν κανέναν πίσω γιὰ τὴν περίπτωσηι πού θὰ εἴμαστε κρυμμένοι στὸ δάσος... Μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε ἄφοβα.

Ὁ Γρακὸς δὲν ἀποκρίνεται. Μόνο τὰ μάτια του γεμίζουν ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ θαυμασμό, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ νεαροῦ ἀγοριοῦ καὶ τὴν ἐτοιμότητά του στὶς δύσκολες στιγμές.

— Πᾶμε τὸ λοιπὸν σενόρ; Τὶ καθόμαστε ἀφοῦ εἶναι ἔτσι; λέει ἀνυπόμονα κι' ὁ Γαλέρας. Πᾶμε νὰ τοὺς «περιποιηθοῦμε»; Δὲν μοῦ φανήκα νε καθόλου πολλοὶ σενόρ!... Ἐγὼ μόνος μου, ἂν θέλετε, μπορῶ νά... Δηλαδή ἐννοῶ ὅτι στὴν περίπτωσηι πού... Ἄν χρειαστῆ νὰ τοὺς πολεμήσωμε δηλαδή, σενόρ... Ἐγώ...

— Τοὺς ἀναλαμβάνεις καὶ τοὺς πενήντα! Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ πῆς, Γαλέρα ἀμίγο;

— Ναί! Πού τὸ ξέρετε σενόρ Σάντρο; Μήπως σὰς τὸ ξανάπα καὶ τὸ ξέχασα;

— Ὁχι. Ἄλλὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κουβέντες! Ξεκινᾶμε! Ἐσεῖς σενόρ - προσθέτει στρέφοντας στὸν Ἕλληνα - θάρθετε μαζί μας;

— Ἄν μοῦ τὸ ἐπιτρέπτετε σενόρ Σάντρο...

— Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος, λέει ἤρεμα ὁ νεαρὸς Βέγκα. Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω γιὰ τὴν πρόσωπο πού πήραν μαζί τους οἱ ληστὲς, μ' ἐνδ' ἀφέρει προσωπικά. Ἐσεῖς τὶ

λόγο ἔχετε νὰ κινδυνεύσετε; Σώσατε τὴ ζωὴ τοῦ Γαλέρα καὶ μοῦ δώσατε πολὺτιμες πληροφορίες. Σὰς εἴμαστε ἤδη εὐγνώμονες καὶ οἱ δύο...

— Δὸν Σάντρο, οἱ ληστὲς ἔχουν ξεμακρύνει πολὺ!, λέει ὁ Ἕλληνας χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Μὲ τὴν ἄδειά σας αὐτά, μποροῦμε νὰ τὰ συζητήσωμε ἀργότερα...

Ὁ Σάντρο παίρνει τὴν ἀπόφασί του.

— Ἐμπρός!, δατάζει μὲ σταθερὴ φωνή.

— Ἐμπρός!, λέει κι' ὁ Γαλέρας ἐνθουσιασμένος.

Καὶ δίνει ἓνα γερὸ χτύπημα μὲ τὶς ποδιὰρες του στὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου του, πού ξεκινᾶει ὀλοταχῶς.

Οἱ ἄλλοι δύο τὸν ἀκολουθοῦν. Δὲν ἀρογοῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δάσος.

Πέρα, μακριά, πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν βραχωδῶν λόφων διακρίνεται ἡ γραμμὴ τῶν ἵππέων πού καλπάζει γιὰ τὴ Δύσι.

Ὁ Σάντρο ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ κάνει νόημα στοὺς δύο συντρόφους του νὰ σταθοῦν.

— Δὲν μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε πρὶν χαθοῦν πίσω ἀπὸ τὰ βράχια, λέει. Ἄν ἀνοιχτοῦμε στὴν πεδιάδα, ὁ πρῶτος πού θὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω θὰ μᾶς δῆ.

Ἀναγκάζονται νὰ περιμένουν. Σὲ μερικὰ λεπτὰ ὅμως οἱ ἐχθροὶ ἔχουν χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Τότε ξεκινοῦν κι' αὐτοὶ καλπάζοντας γιὰ τοὺς βράχους.

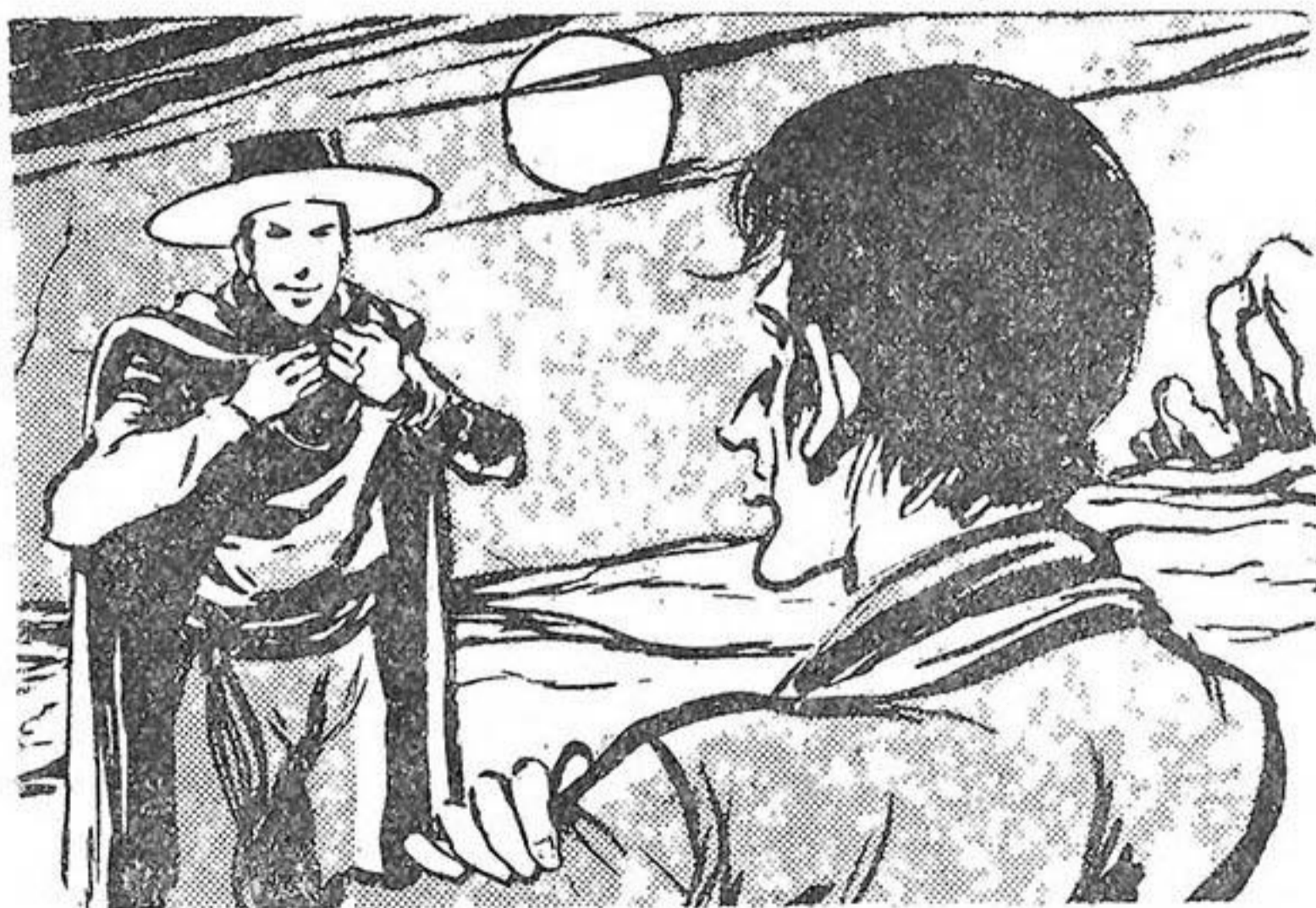
Ἀκολουθοῦν ἔτσι γιὰ μιὰ ἀλόκληρη ὥρα τοὺς ληστὲς ἐκείνους. Δὲ ἀνεβαίνουν στοὺς λόφους. Τοὺς παρακάμπτουν καὶ φθάνουν σὲ μιὰ κοιλάδα, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐδῶ ἀπλώνεται ἓνα ἄλλο πυκνὸ δάσος, ποὺ τὸ διασχίζει ὁ ποταμὸς. Οἱ πενήντα ἱππεῖς ἐξαφανίζονται ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ἀδίστακτα οἱ τρεῖς σύντροφοι τοὺς μιμοῦνται. Δὲν μποροῦν πιά νὰ τοὺς διακρίνουν γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, μέσα στὴν ὀργιαστικὴ βλάβησι. Εἶναι εὐκόλο ὅμως ἐδῶ, νὰ παρακολουθοῦν τ' ἀχνάρια τῶν ἀλόγων τους. Ἐτσι βαδίζουν μὲ τὴν ἴδια σιγυριὰ σὰν νὰ τοὺς βλέπουν.

Ξαφνικά, ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται μιὰ σιγανὴ ὄχλοβή.

Ὁ Δὸν Βέγκα κάνει νόημα στοὺς δυὸ συντρόφους του νὰ σταθοῦν.

— Φτάνουμε κοντὰ εἰς τὸ στρατόπεδό τους κατὰ τὰ φαινόμενα, λέει μὲ σιγανὴ φωνή. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὀλίγυρα θὰ ἔχουν τοποθετήσει φρουροὺς καὶ ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς μπορεῖ νὰ μᾶς δῆ. Ἄν λοιπὸν ἐξακολουθήσουμε νὰ πηγαίνομε καὶ οἱ τρεῖς μαζί, θὰ μᾶς δῆ ὅλους. Ἄν χωρίσουμε καὶ συνεχίσουμε ἓνας - ἓνας, εἶναι καλύτερά... Δὲν θὰ χάσουμε ὅμως τὴν ἐπιπηρὴ μεταξύ μας. Ὁ ἓνας θὰ παρακολουθῆ τὸν ἄλλον.

Φοράει τὰ ρούχα τοῦ Ζορρό...

‘Ο Γαλέρας προσπαθεί να συνεννοηθῆ με νοήματα!

Κατεβαίνει από τὸ ἄλογό του.

‘Ο Γρακὸς καὶ ὁ Γαλέρας κάνουν κι’ αὐτοὶ τὸ ἴδιο. ‘Ο πρῶτος λέει:

—Πιστεύω πῶς οἱ «λεγεωνάριοι» δὲν πρέπει νὰ δοῦν τὸ Δὸν Σάντρο Βέγκα, νὰ διευθύνῃ μιὰ τόσο τολμηρὴ ἐπιχείρησι σὰν τὴ δική μας σενόρ... Μήπως θάταν καλύτερο μιὰ καὶ δὲν ἔχετε τὴν «ἄλλη» ἀμφίεσί σας, νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ προχωρήσουμε ὁ Γαλέρας κι’ ἐγώ;

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορά, ἀποκρίνεται ὁ νεαρὸς Βέγκα. Μὴ φοβάστε ὅμως καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ δῆ τὸν Δὸν Σάντρο... Τὴν ὑπό-

θεσι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὴν ἀνάλαμβάνει ὁ σενόρ Ζορρό!

Καὶ μ’ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ δεκαπεντάχρονος νέος, ἀνοίγει τὶς μεγάλες πέτσινες τσέπες ποὺ κρέμονται ἀπ’ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, δεξιὰ κι’ ἀριστερά. Βγάζει ἀπὸ μέσα μιὰ πλήρη ἀμφίεσι τοῦ θρυλικοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ. Τὴ φοράει στὰ γρήγορα. Σκεπάζει καὶ τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν κατάμαυρη προσωπίδα. Τώρα δὲν εἶναι πιά ὁ λεπτεπίλεπτος νεαρὸς εὐγενῆς μὲ τὸ ἀρωματισμένο μαντηλάκι, συνεχῶς κοντὰ στὴ μύτη ἀλλὰ ὁ περίφημος προστάτης τῶν ἀδυνάτων καὶ Τιμωρὸς τῶν κακῶν, ὁ σενόρ Ζορρό!...

Τρεις με δύο

Ο ΣΟ ΚΙ' ΑΝ φαίνεται παραξενεαυτό, είναι ωστόσο αλήθεια:

Ο Δόν Σάντρο Βέγκα, ό-που όλοι τον πιστεύουν για δειλό και μαλθακό, είναι εις την πραγματικότητα ο γιουός του θρυλικού Ζορρό, που με-τά τον θάνατο του πατέρα του, συνεχίζει αυτός το μεγά-λο και επικίνδυνο έργο εκεί-νου. Κι' ο Γαλέρας ο κλοσ-σός αυτός που ο Σάντρο του έχει σώσει τη ζωή και για τούτο του είναι πιστός σαν σκύλος ήταν ο μόνος άνθρω-πος στον κόσμο που γνώριζε το μυστικό του, ώσπου τό ά-νακαλυψε κι' ο Γραϊκός.

Άλλος ένας άνθρωπος που ξέρει την αλήθεια για τη ταυ-τότητα του Ζορρό, χωρίς ό-μως να τό ξέρη ο ίδιος ο Σάν-τρο είναι ή μητέρα του Δόνα Ίσαβέλα. Δέν του λέει πώς γνωρίζει το μυστικό του, για να μην τον δυσκολέψη στο έ-πικίνδυνο έργο του. Κι' ο Δόν Σάντρο Βέγκα που είναι ά-πόφοιτος της Στρατιωτικής Σχολής της Μαδρίτης και είναι άσσος στο σπαθί και στο πιστόλι και στο μαστί-γιο, προσποιείται τον μαλθα-κό και τον ρωμαντικό και δι-ατυμπανίζει πώς απέχθάνε-ται τά όπλα και τον πόλεμο-όπως άκριβώς έκανε και ο πατέρας του - κι' έτσι όλοι τον πιστεύουν για δειλό και τον λυπούνται. Μ' αυτόν τον τρόπο ωστόσο κανείς δέ μπο

ρεί να ύποπτευθή πώς άποτε-λεί ένα πρόσωπο με τον πε-ριβόητο μασκοφόρο καθαλλά-ρη που είναι ο φόβος και ο τρόμος των κακών.

Άφου λοιπόν ο Σάντρο φοράει τά μαύρα ρούχα του Ζορρό κι' άφου ο Γαλέρας φο-ράει κι' εκείνος μια μαύρη προσωπίδα, ξεκινούν. Ο δεύ-τερος ακολουθεί τον πρώτο και με ά δεκαριά μέτρα π.ό-πίσω και πίσω κι' άπό τον Γαλέρα ακολουθεί ο Γραϊκός.

Ξαφνικά, όμως, εκεί που πηγαίνει ο Μασκοφόρος Έκ-δικητής και παρ' όλες τις προφυλάξεις που παίρνει για να μη φανερωθή τρεις άνθρω-ποι πετώνται έμπρός του πίσω άπό τις φυλλωσιές των δέντρων και του φράζουν τον ιδρόμο με τά κορμιά και με τά σπαθιά τους.

Στο δεξιό πλευρό του κα-θενός κρέμεται κι' άπό ένα πιστόλι, φαίνεται όμως πώς, έπειδή είναι τρεις κι' έχουν να κάνουν μόνο με έναν αντί-παλο, θεωρούν τελείως περιτ-τό να τό χρησιμοποιήσουν.

Ο Ζορρό στέκεται άκίνη-τος. Χαμογελάει κάτω άπό τη μάσκα του. Τά μάτια του γυαλίζουν παράξενα.

«Περίεργο», συλλογιέται. «Πρώτη φορά μου συμβαίνει να με παίρνουν τόσο... άψήφι-στα!... Αυτό τι σημαίνει; Πώς οί τρεις αυτοί άνθρωποι είναι έξαιρετικά γενναίοι. ή..»

Πριν άποτελειώση τη σκέ-ψη του, τραβάει τό σπαθί του και στέκεται αντιμέτωπος με τους τρεις ληστές.

‘Ο ένας άπ’ αυτούς γελάει σαρκαστικά και λέει με περιφρόνησι:

— “Ελα! Αφησε τις έξυπνάδες και πέταξε αυτή τη σούβλα που κρατάς, γιατί δεν άστειευόμαστε! Δεν μπορείς να τὰ βγάλεις πέρα ούτε με τον καθένα ξεχωριστά κι’ όχι με τους τρεις μας μαζί! Βγάλε κι’ αυτά τὰ μασκαράδικα που φοράς κι’ άκολούθησέ μας!

‘Ο Μασκοφόρος ‘Εκδικητής δεν κινιέται άπ’ τη θέσι του.

— Να σάς άκολουθήσω, ποϋ; ρωτάει με παγερή φωνή.

Οί αντίπαλοί του γελούν κι’ οί τρεις μαζί.

— Είμαι και ήλίθιος!, λέει ένας άλλος. “Ελα λοιπόν, άνόητε! Κάνε αυτό που σου λέμε! Θέλεις να σε γεμίσουμε τρύπες με τὰ σπαθιά μας.

— Είμαι περίεργος πώς θὰ τὰ καταφέρετε σενόρ!, άποκρίνεται με την ίδια είρωνεία ο Ζορρό. “Επειδή δεν με γνωρίζετε καλά και για να υή σάς ξεγελάσω σάς συμβουλεύω να καλέσετε και και μια είκοσαριά συντρόφους σας άκόμα, γιατί είσαστε πολλοί λίγοι για μένα!

‘Ο Μασκοφόρος ‘Ιδαλγός τὰ λέει αυτά, άκριβώς για να πετύχει τὸ αντίθετο. Θέλει να τους έχη προσβάλει τόσο, που να μην αρχίσουν τις φωνές μόλις βρεθούν σε δύσκολη θέσι.

Κι’ άλήθεια οί τρεις άγνωστοι γίνονται έξω φρενών.

— “Ας τιμωρήσουμε αυτό τον αυθάδη!, λέει ο ένας άγρια. “Αρκετὰ χάσαμε τον καιρό μας με τις κουβέντες! Έμπρός!

Και λέγοντας έτσι χύνεται πρώτος έναντίον του σενόρ Ζορρό. Τὸ σπαθί του διαγράφει μια θανάσιμη εϋθεία, αναζητώντας τὸ στήθος του Μασκοφόρου Τιμωροϋ. Τὸ άτσάλι άστραφτοκοπάει στὸ φῶς του ήλιου.

Φυσικά ο Ζορρό δεν είναι άπ’ τους ανθρώπους που μπορεί και νὰ τους κάνει καλά με μια σπαθιά. Πηδάει στὸ πλάϊ και μια τρομερή ὄσο και άνιση μονομαχία αρχίζει.

Οί τρεις αντίπαλοί του είναι στ’ άλήθεια δεινοί ξιφιομάχοι, ὅπως άποδεικνύεται άμέσως. Δεν ἔλεγαν υπερβολές λίγο πρὶν πὼς δύσκολα και νεις θὰ μπορούσε να τους καταβάλει κι’ έναν - έναν ξεχωριστά.

‘Ο σενόρ Ζορρό άναγκάζεται να υποχωρή ὀλοένα. ‘Υποχωρώντας έτσι βγαίνει άπ’ τὰ δέντρα σ’ ένα μικρὸ ξέφωτο. Ὡστόσο και οί αντίπαλοί του, μάταια προσπαθούν να τον πληγώσουν με τις λεπίδες τῶν σπαθίων τους. “Εχουν αρχίσει να λυσσιούν άπ’ τὸν θυμό τους. Δεν πιστεύουν πὼς κινδυνεύουν άλλά έχουν έξοργιστῆ και μόνο που πιστεύουν ὅτι άργησαν πολὺ να τον τιμωρήσουν για τὴν αυθάδειά του.

‘Ο Μασκοφόρος ‘Εκδικητής πάλι κυττάζει ὀλόγυρα,

κάθε φορά που του δίνεται μι-
σὸ δευτερόλεπτο καιρός. Ξέ-
ρει πὼς οἱ δυὸ σύντροφοί του
που τὸν ἀκολουθοῦσαν θάπρε-
πε νὰ ἔχουν ἐμφανισθῆ πιά,
ἐδῶ καὶ ἀρκετὴ ὥρα μάλιστα.
Γιατὶ δὲν φαίνονται; Μήπως
τοὺς ἔχει συμβῆ τίποτα κα-
κό;

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε-
λειώσῃ τὴ σκέψι του καὶ ἀ-
κούει πίσω του γοργὰ βήμα-
τα. Στρέφει καὶ βλέπει τὸν
Ἀντώνη Γραικὸ νὰ καταφθά-
νῃ τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος
του.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἕλλη-
νας βρίσκεται στὸ πλευρὸ
του. Κρατᾷ ξεγυμνωμένο
τὸ σπαθὶ στὴ φούχτα του.

Ὁ Ζορρὸ σταματᾷ μιὰ
στιγμὴ τὴ μάχη καὶ λέει εἰς
τοὺς κάπως θορυβημένους ἀν-
τιπάλους του:

— Καιρὸς εἶναι νὰ φωνά-
ξετε τώρα! Γίναμε δύο κι'
εἴσαστε μόνο τρεῖς! Καλέ-
στε ἐνισχύσεις ὅσο εἶναι και-
ρός!

— Θὰ σοῦ κλείσουμε τὸ
στόμα γιὰ πάντα αὐθάδη!,
οὐρλάζει μανιασμένος ὁ Ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐχθρούς.

Καὶ ὁρμοῦν πάλι καὶ οἱ
τρεῖς ἐναντίον τους μὲ και-
νούργια ὁρμὴ καὶ λύσσα.

Ὁ Ζορρὸ στρέφει νὰ ρω-
τήσῃ τὸν Γραικὸ γιὰ τὸν Γα-
λέρα. Βλέπει ὅμως τὸν Ἕλ-
ληνα νὰ τοῦ κάνη ἐνὰ ἀδύορα
τὸ νόημα, πὺ καταλαβαίνει
ἀμέσως τὴ σημασία του.

Ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν
καὶ πάλι πρὸς τὸ δάσος.

Ὑποχωροῦν βῆμα - βῆμα,

τάχα πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ
κρατήσουν τὴν πίεσι τῶν ἀν-
τιπάλων τους. Κι' ἐκεῖνοι βλέ-
ποντας πὼς λυγίζουν τὸν Μα-
σκοφόρο καὶ τὸν ἀπροσδόκη-
το βοηθό του, παίρνουν θάρ-
θος καὶ κάνουν τὶς ἐπιθέσεις
τους ἀκόμα περ' σσότερο ὁρ-
μητικῆς.

Οἱ δυὸ μονομάχοι ξαναφτά-
νουν ἔτσι στὸ δάσος καὶ χώ-
νονται ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Οἱ ἀντίπαλοί τους τοὺς ἀ-
κολουθοῦν ἀπὸ κοντά.

Στρατός!

Ξ ΑΦΝΙΚΑ ἓνας πελώ-
ριος ὄγκος πηδᾷ μέσα ἀπὸ
τὰ φυλλώματ' ἑνὸς δέντρου,
καὶ πέφτει ἀκριβῶς πίσω ἀ-
πὸ τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους
τοῦ Ζορρὸ καὶ τοῦ Ἕλληνα.

Εἶναι φυσικὰ ὁ Γαλέρας.

Τὰ πελώρια μπράτσα του
κινουῦνται μὲ τρομακτικὴ τα-
χύτητα καὶ δύναμι. Ἀσπάζει
ἀπὸ τοὺς γαϊκάδες τοὺς δυὸ
ἀπ' τοὺς τρεῖς μονομάχους
καὶ κλείνει ὁρμητικὰ τὰ νέ-
ρα του πρὸς τὰ μέσα. Τὰ
κεφάλια τῶν δυὸ ἀνθρώπων,
χτυποῦν μεταξύ τους μὲ τέ-
τοια δύναμι, ὥστε οἱ ἰδιοκτη-
τῆς τους δὲν προλαβαίνουν,
οὔτε «κίχ» νὰ βγάλουν ἀπὸ
τὸ στόμα τους. Κατρακυλοῦν
βαρετὰ στὸ χῶμα, σὰν ἄψυ-
χα κουφάρια.

Ὁ τρίτος πὺ ἔχει ἀπομεί-
νει ζωντανὸς γουρλώνει κατὰ
πληκτός καὶ τρομακτικῶς
τὰ μάτια. Βλέποντας τὸ
νεώτερο Ἡρακλῆ, τὸν Γαλέ-

ρα νᾶρχεται ἐξαγριωμένος ἐναντίον του, κάνει ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του ἕτοιμος νὰ βάλῃ τὶς φωνές.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως, γιὰ τὴν ἐπιβίβασιν τοῦ πήδημα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του ἕτοιμος νὰ βάλῃ τὶς φωνές.

Ἐκεῖνος ἀπλώνει τὸ μπράτσο καὶ τὸ κλείνει γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό τοῦ ἀντιπάλου του. Ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαιμὸν τοῦ τελευταίου. Τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ στριφογυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, καθὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ. Χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Ζορρό τὸν ἀφήνει νὰ κατακυβηθῇ, σὰν ἄψυχος κί' αὐτὸς δίπλα στοὺς δυὸ συντρόφους του.

Γυρίζει καὶ κυττάζει τὸν Ἕλληνα μὲ καινούργιο θαυμασμό καὶ χαμογελώντας κάτω ἀπὸ τὴν μαύρη προσωπίδα του.

— Ἐσεῖς συλλογιστήκατε αὐτὸ τὸ στρατήγημα; ρωτάει.

— Σί, σενόρ, ἀποκρίνεται ὁ Γρακὸς ἀπλά. Ἐρχόμεν, νὰ σᾶς βοηθήσω ὅταν σᾶς ἄκουσα νὰ τοὺς προκαλήτε... Κατάλαβα πῶς ἔπρεπε νὰ τοὺς βγάλουμε ἐκτὸς μάχης πρὶν προλάβουν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συντρόφους τους. Ἄν ὅμως ἐρχόμαστε φανερὰ ὁ Γαλέρας κί' ἐγὼ, σίγουρα θᾶβαζαν τὶς φωνές καὶ θᾶχαλοῦσε τὸ σχέδιό σας...

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν λέει τίποτα. Ξέρει

πῶς σ' ἕναν πραγματικὰ γενναῖο ἄντρα, δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν ἐγκωμιάζουν συνεχῶς γιὰ τὰ κατορθώματά του.

— Ἐμπρός!, φωνιάζει μόνο. Ἄς πᾶμε πρὸς τὰ πέρα νὰ δοῦμε τὴν συμβαίνει, πρὶν συνέλθουν αὐτοὶ ἐδῶ...

Βαδίζουν μὲ προφύλαξιν πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὰς φυλλωσιὰς ἀκολουθώντας καὶ πάλι τὰ πρόσφατα ἴχνη ἀπὸ τὰ ἄλλα τῶν ἐχθρῶν τους.

Ξαφνικὰ, ὁ σενόρ Ζορρό πρὸς τὴν πηγαίνει μπροστά, στέκεται. Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Δὲν καταφέρνει νὰ συγκρατήσῃ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως πρὸς τὸν ἀνεβαίνει στὸ λαρύγγι του...

Ἐχουν φτάσει στὰ τελευταῖα δέντρα τοῦ δάσους. Ἐμπρός τους ἀνοίγεται μιὰ μεγάλη κοιλάδα, πρὸς τὴν κόβει στὴ μέση τὸ ποτάμι. Πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ εἶναι ἐγκατεστημένο ἕνα ὁλόκληρο στρατόπεδο ἀπὸ καμιὰ πενήνταριά μεγάλες σκημές!

Ὁ Ἕλληνας πρὸς τὸν ἔρχεται ἀμέσως πλάϊ στὸν σενόρ Ζορρό, ἀφήνει κί' ἐκεῖνος ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

— Αὐτὸς εἶναι ὁλόκληρος στρατός!, μουρμουρίζει μὲ δέος. Σ' αὐτὲς τὶς σκηνές θᾶχωροῦν τουλάχιστον δύο χιλιάδες ἄντρες!... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Ἐχετε δίκιο, σενόρ!, μουρμουρίζει ὁ Ζορρό σὰν νὰ μ' ἴσῃ στὸν ἑαυτό του. Ὁλόκληρος στρατός ἀλλὰ καὶ κανονικὸς στρατός!

‘Ο Γραικός τὸν παρατηρεῖ μὲ σουφρωμένα φρύδια.

— Κι’ ἐγὼ αὐτὸ συλλογίστηκα, ἀλλὰ δὲν τόλμησα οὔτε νὰ τὸ πῶ, ψιθυρίζει.

— Κι’ ὅμως εἶναι ἀλήθεια!, λέει μὲ βεβαιότητα ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής. Ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποία εἶναι στημένες οἱ σκιηνές τους, ὁ τρόπος πού ἔχουν τοποθετημένα ἀπ’ ἔξω τὰ ἴπλα τους, σὲ πυραμίδες, τὸ ὅτι δὲν ἀκούγονται ἀπὸ πουθενὰ φωνές ἢ γέλια, πού θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς προδώσουν, τὸ ὅτι δὲν ἔχουν ἀναιμμένες φωτιές, ὅλ’ αὐτὰ βεβαιώνουν πὼς πρόκειται γιὰ κανονικὸ καὶ τακτικὸ στρατό!...

— Χωρὶς στολές; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Ἕλληνας.

— Ναί... Χωρὶς στολές!, μουρμουρίζει ὁ σενόρ Ζορρό. Αὐτὸ εἶναι στ’ ἀλήθεια παράξενο κι’ ὅμως δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο... Ἴσως...

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν τρομερὰ κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη προσωπίδα του. Ἄν αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ μαῦρο πανὶ δὲν σκέπαζε τὴ μορφή του, ὁ Γραικός καὶ ὁ Γαλέρας θὰ τὸν εἶδελπαν νὰ γίνεται κατάχλωμος ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἴσως νὰ εἶναι πολὺ χειρότερο τὸ ὅτι δὲν φοροῦν στολή!, λέει. Ἴσως ὁ Δημουργὸς τῆς «Λεγεώνας τῶν Τιμωρῶν», νὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος καὶ τρομερὸς ἀπ’ ὅσο φαντάστηκα στὴν ἀρχή! ...Δὲν τὸν φθάνει μόνο νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ πολιτικούς του ἀγτιπάλους σκοτώνοντας τοὺς

πλουσίους καὶ τοὺς εὐγενεῖς ...Δὲν τοῦ ἰφθάνει νὰ καταλάβῃ τὴν Ἀρχή!... Θέλει καὶ νὰ παραδώσῃ ὀλόκληρη τὴ χώρα σὲ ἐχθρούς!

‘Ο Γραικός τὸν κυττάζει ἀπορημένος, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα πού κρύβουν τὰ παράξενα λόγια του.

‘Ο Γαλέρας δὲν κάνει κανενὸς εἴδους τέτοια προσπάθεια, γιὰτὶ εἶναι ἐντελῶς βέβαιος πὼς, ὅσο κι’ ἂν προσπαθήσῃ, δὲν πρόκειται νὰ τὸ καταφέρῃ.

— Ἄς εἶναι!, μουρμουρίζει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής. Γιὰ τὴν ὥρα τὸ πρῶτο πού πρόκειται νὰ προσπαθήσῃ με, εἶναι νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σενορίτα Ἰκάρμεν. Γι’ αὐτὸ ἦρθαμ’ ἐδῶ... Εἴσαστε καὶ οἱ δυὸ ἔτοιμοι νὰ κινδυνεύσετε τὴ ζωὴ σας γι’ αὐτὸν τὸν σκοπὸ;

— Μὰ μᾶς ρωτᾷτε, σενόρ, καὶ χάνουμε καιρὸ, λέει ἀπλᾶ ὁ Γραικός. Πέστε μας μόνο τί πρέπει νὰ κάνουμε...

‘Ο Ζορρό τὸν κυττάζει μ’ εὐγνωμοσύνη.

— Εἶναι δύσκολο νὰ ἐνεργήσουμε χωρὶς νὰ καταστρώσουμε προσεκτικὰ τὸ σχέδιό μας, ἀποκρίνεται. Πρέπει ὅμως, πρὶν ἀπ’ ὅλα, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ δάσος καὶ νὰ δέσουμε καὶ νὰ φιώσουμε τοὺς τρεῖς φρουροὺς τοῦ ἐχθροῦ, πρὶν συνελθοῦν καὶ μᾶς ἀποκαλύψουν.

Χωρὶς ἀντίρρηση τὸν ἀκολουθοῦν καὶ οἱ δυὸ ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ὅταν ὅμως φθά

νουν στο μέρος που άφησαν αναίσθητους τους τρεις φρουρούς των «Τιμωρών», βλέπουν με δυσάρεστη έκπληξι ότι τώρα βρίσκονται εκεί μόνον οι δύο!...

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ζορρό

Ο ΜΑΣΙΚΟΦΟΡΟΣ ἔκδικητὴς κάνει μιὰ χειρονομία ὄλο ἀπογοήτευσι καὶ θυμό. Μιὰ βλαστήμια ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μ.σάκλειστα χεῖλια του.

— Τῶσκασε ὁ ἕνας!, φωνάζει ὀργισμένος. Πάε! Χαθήκαμε! Ὅπου νᾶναι θὰ μᾶς πάρουν στὸ κυνήγι: καμμιὰ ἐκατοστή, καβαλλάρηδες!...

— Μά, σενόρ Ζορρό, κάνει νὰ πῆ ὁ Γαλέρας, δὲν νομίζετε πῶς... δηλαδή...

Ὁ κύριός του ὅμως δὲν τὸν ἀφήνει νὰ προχωρήσῃ. Φωνάζει πάλι:

— Γρήγορα στ' ἄλογά σας! Ἡ μόνη μας σωτηρία εἶναι ν' ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τοῦ Σάν Φελίπε, γιατί σίγουρα οἱ ἐχθροί μας θὰ μᾶς κυνηγήσουν πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου μᾶς εἶδαν νὰ ἐρχόμαστε, τὴ Βίλα Ἐρμόσα...

— Μά, σενόρ!, κάνει πάλι νὰ πῆ κατάπληκτος ὁ γιγαντόσωμος Γαλέρας... Ἡ...

Θέλει νὰ πῆ γιὰ τὴ σεναρίτα Ἰκάρμεν, πού εἶναι αἰχμάλωτη σ' ἐκεῖνο τὸ στρατόπεδο. Δὲν τοῦ πάει ἡ καρδιά νὰ φύγουν καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν. Ὁ Ζορρό ἴμως καὶ πάλι δὲν

τὸν ἀφήνει νὰ μιλήσῃ. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβάει μὲ δύναμι, εὐρλιάζοντας:

— Ἄσε τὰ λόγια λοιπόν, ἀμίγο! Θές νὰ μᾶς πᾶσουν πρὶν ξεκινήσουμε; Ἐμπρὸς στ' ἄλογα! Γρήγορα!...

Ὁ Γαλέρας ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ τῇ φερά, τελείως ἀνόρεχτα ὅμως.

Ὁ Ἕλληνας ἀκολουθεῖ κι' ἐκεῖνος τοὺς δυὸ συντρόφους του, πού ξεκινοῦν τρέχοντας. Κι' αὐτὸς δείχνει παραίξενεμένος γιὰ τὴ στάσι τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ, ἀλλὰ δὲν λέει λέξι.

Φθάνουν στὸ μέρος πού ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλογά τους. Πηδοῦν στὶς ράχες τους καὶ ρίχνονται μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν ἀπέναντι ἄκρη τοῦ δάσους.

Σὲ λίγο ἔχουν χαθῆ ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ βέντρα, παίρνοντας ἀπ' τὴν ἀρχὴ κατεύθυνσι: γιὰ τὸ Σάν Φιλίπε.

Καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα παρακάτω ὅμως, ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητὴς πού πηγαίνει μπροστά, τραβάει μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του καὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ σταθῆ.

Οἱ ἄλλοι δυὸ στέκουν κι' ἐκεῖνο: πλάϊ του. Τὸν κυττάζουν παραίξενεμένοι.

Ὁ Ζορρό χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα του.

— Καὶ τώρα, Γαλέρα ἀμίγο, λέε. εὐθύμα, λέγε: τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ὅχι, σενόρ, δὲν..., κάνει στενοχωρημένος ὁ γιγαν-

Δέν προλαβαίνε να πυροβολήσει...

τας. Δηλαδή θέλησα μόνο να... είπα μήπως ξεχάσατε, σενὸρ Ζορρό, πὼς ἤ... καὶ γι' αὐτό, ἐπειδὴ εἶδα πὼς...

— Φοβήθηκες πὼς ξέχασα τὴ σενορίτα Κάρμεν, ποὺ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν «λεγεωναριῶν»;

— Εἶ, σενὸρ!, κάνει μὲ θαυμασμὸ ὁ γίγαντας. Πὼς τὸ ἴξερετε; Μοῦ φάνηκε πὼς δὲν εἶχα προφτάσει νὰ σᾶς τὸ

πῶ!... Μ' ἄλλα λόγια...

— Ἔ, λοιπόν, μὴ φοβάσαι! Δὲν τὴν ξέχασα καθόλου! Μπορῶ μάλιστα νὰ σοῦ πῶ, πὼς φύγαμε, ἀκριβῶς γιὶ νὰ μείνουμε!... Κατάλαβες;

— Καὶ βέβαια... ὄχι, σενὸρ!, δηλώνει μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Γαλέρας. Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω οὔτε τὰ σκέτα! Ὅχι αὐτὸ πού... δηλαδή ὅταν εἶ-

να: καὶ μπέρδεμα στὴ μέση..
Καταλάβατε, σενόρ;

— Σί, ἀμίγο! Ρώτησε λοιπὸν τὸν καινούργιο μας φίλο, νὰ σοῦ πῆ τὸν λόγο ποὺ φύγαμε! "Ὅπως βλέπεις, ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε!

Πράγματι ὁ Γραϊκὸς χαμογελάει παρὰξένα καὶ κυττάζει μὲ μεγάλο θαυμασμὸ τὸν Ζορρό.

Λέει: χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν ρωτήσῃ ὁ γίγαντας:

— Ὑποτιθεται, σενόρ Ζορρό, πὼς τὴν ὥρα ποὺ φωνάζατε ποῦ θὰ πάμε, μᾶς ἀκούγει ὁ φρουρὸς ποὺ ἔλεγε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καὶ βέβαια!, ἀποκρίνεται εὐχαριστημένος ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. Δὲν εἶχε προλάβει ν' ἀπομακρυνθῆ. "Ἄν ἔφευγε θὰ τὸν συναντούσαμε στὸ μέρος ποὺ στεκόμαστε, γιὰτὶ ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε νὰ περάσῃ γιὰ τὸ στρατόπεδο. Ἐξ ἄλλου δὲν μπορούσε νὰ φύγῃ, πρὶν συνεφέρῃ τοὺς διὸ ἀναίσθητους συντράφους του. Αὐτὸ σημαίνει: ὅτι κι' ὁ ἴδιος μόλις εἶχε ξανάβρει τὶς αἰσθήσεις του. Βλέποντάς μας λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουμε, κρύφτηκε ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές. "Ἄν ψάχναμε μπορούσαμε ἴσως νὰ τὸν βροῦμε. "Ὅχι σίγουρα ὅμως κι' ἐπὶ πλέον κινδυνεύαμε νὰ σκοτώσῃ καιέναν μὲ τὸ πιστόλι του. Δὲν τὸ χρησιμοποίησε ἐπειδὴ εἴμαστε τρεῖς, ἂν ἔβλεπε ὡστόσο πὼς τὸν εἶχαμε ἀνακαλύψει, δὲν θὰ δίσταζε νὰ πυροβολήσῃ.

— Καὶ τώρα, συμπληρώ-

νει ὁ Ἕλληνας, ἓνα ἀπόσπασμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, θὰ ξεκινήσῃ σὲ λίγες στιγμὲς καὶ θ' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμο τοῦ Σάν Φελίπε, ἐλπίζοντας νὰ μᾶς συλλάβῃ ἢ νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ..

Κατεβαίνουν ἀπ' τ' ἄλογά τους καὶ τὰ σπρώχνουν πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα πελώριων θάμνων. Κρύβονται καὶ οἱ ἴδιοι.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα. Ὑστερα, ξαφνικά, ἀκούγεται ἀπὸ μακριά ἓνα σιγανὸ ποδοβολητὸ ποὺ ὀλοένα δυναμώνει καὶ πλησάζει πρὸς τὸ μέρος τους.

Σὲ λίγο περνοῦν ἀπὸ ἐμπρὸς τους καμμιὰ πενηνταρτὰ ἵππεις ποὺ τρέχουν σὰν τρελλοί, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο τοῦ Σάν Φελίπε. Χάνονται στὴ στιγμή στὸ δάθος τοῦ δρόμου.

Ὁ Γαλέρας βρίσκεται σὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ, ποὺ ὅλα ὅσα λέει πὼς θὰ γίνουν ὁ κύριός του, γίνονται κατὰ γράμμα. Φωνάζει λοιπὸν:

— Βίβα, Ζορρό! Ζήτω! Τὶ θὰ γίνῃ τώρα, σενόρ;

— Ζήτωωω!

— Τώρα θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σενορίτσα Κάρμεν, ἀμίγο Γαλέρα!...

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ χωρὶς φωνές, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν οἱ ἐχθροὶ μας καὶ ἀποτύχουμε...

— Μὲ πολὺ - πολὺ προσοχή!, συμφωνεῖ ὁ γίγαντας χα

ρούμενος. «Και χωρίς καθόλου-καθόλου φωνές! Ζήτηωωω!»

«Και τρελλός από τον ένθουσιασμό, πετάει το πλατύγυρο καπέλλο του στον αέρα!»

— Γαλέρα, άμίγο, μη φωνάζεις! Θές να μάς άκούσουν; κάνει ανήσυχος ο Μασκοφόρος Τιμωρός.

— «Οχι, σενόρ! Μά..., μουρμουρίζει ήλίθια ο γίγαντας. Πώς θα μάς άκούσουν, σενόρ, άφου... Δηλαδή θέλω να πώ... Δεν έφυγαν πρό όλίγου;... Αυτοί που πέρασαν τώρα δά από μπροστά μας, σενόρ, δεν ήταν...»

— «Ήταν, αλλά υπάρχουν κι' άλλοι στο στρατόπεδό τους και μέσα στο δάσος άκόμα! Κι' αν φωνάζεις έτσι, σίγουρα θα μάς άκούσουν και θα μάς στήσουν ενέδρα!»

— Τότε, δέν... φωνάζω, σενόρ Ζορρό!, λέει ο Γαλέρας και τα μάτια του άστράφτουν. Δεν βγάίζω τσιμουδιά! Για... κουτό με περάσατε;

Νίκη... με νοήματα!

ΧΩΡΙΣ να πάρουν τ' άλογά τους αυτή τη φορά, προχωρούν προς το μέρος όπου λίγο πριν, είχαν συγκρουσθή με τους τρεις φρουρούς των «λεγεωναρίων».

Τώρα γνωρίζουν το σημείο που βρίσκονται οι φρουροί και τους κυκλώνουν για να τους αίφν'διάσουν.

Χωρίζουν και με τα πιστό-

λια στα χέρια, αρχίζουν να σέρνονται ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους που υπάρχουν σ' όλο το δάσος.

Προχωρούν και οι τρεις άθόρυβα, σαν σαύρες. Άκόμα κι' ο πελώριος Γαλέρας, πού, ίσως ξέρουμε, στην ώρα της μάχης το μυαλό του παίρνει μπρός και δουλεύει με άπίστευτη γρηγοράδα και ακρίβεια.

Δέν άργούν να διακρίνουν τους ανθρώπους που στέκονται κρυμμένοι πίσω άπ' τους κορμούς των δέντρων, έλέγχοντας τον δρόμο που οδηγεί στο στρατόπεδό τους.

Ο Ζορρό πλησιάζει όλο και περισσότερο τον έναν άπ' αυτούς. Λίγα μέτρα πιο πέρα βλέπει τον Γραικό, που πλησιάζει έναν άλλον. Πιο κεί ο γιγάντιος Γαλέρας έχει φτάσει μόλις δυο μέτρα πίσω από τις πλάτες του τρίτου φρουρού, χωρίς εκείνος να τον έχη αντιληφθή.

Ο Μασκοφόρος Έικβικητής κάνει ένα έκφραστικό νόημα με τα χέρια στον Έλληνα, για να του δώσει να καταλάβη πως πρέπει να δράσουν και οι τρεις ταυτοχρόνως, ώστε να μην προλάβουν οι έχθροί τους να φωνάξουν.

Ο Γραικός καταλαβαίνει στη στιγμή τί έννοει ο Ζορρό και κουνάει το κεφάλι του καταφατικά.

Ο Μασκοφόρος Τιμωρός τότε κάνει το ίδιο νόημα στον Γαλέρα.

Ο πελώριος ύπηρέτης του γουρλώνει τα μάτια. Δεν κα-

ταλαβαίνει τὸ παραμικρό. Κάνει λοιπὸν κι' ἐκεῖνος ἕνα... σχετικὸ νόημα μὲ τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τοῦ κυρίου του πὼς δὲν κατάλαβε.

Ὁ Ζορρό τοῦ ξανακάνει τὸ νόημα δεύτερη φορά, μὲ πολὺ περισσότερη παραστατικὴτητα. Τοῦ δείχνει τὸν φουρό που βρίσκεται κοντὰ σ' αὐτόν, τὸν ἄλλο που ἔχει ἀναλάβει ὁ Ἕλληνας καὶ τὸν τρίτο, που πρόκειται νὰ αἰφνιδιασῇ ὁ ἴδιος. Κάνει μετὰ ἕνα ἀπότομο, κυκλικὸ κίνημα καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια, σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῆ, νὰ τοὺς ἀρπάξουν ὅλους μαζί ταυτοχρόνως.

Ὁ Γαλέρας ἀνασηκώνει καὶ πάλι τοὺς ὤμους καὶ ξύνει ἀπορημένος τὸ κεφάλι του. Ἀνοίγει τὸ στόμα κάτι νὰ ρωτήσῃ.

Ὁ Ζορρό ὅμως τὸν βλέπει κι' ἀνήσυχος φέρνει τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλια, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ σιωπή. Μόλις τὸν προλαβαίνει καὶ καταπίνει ἐκεῖνο που θ' ἄλεγε.

Ὁ γίγαντας ἀπελπισμένος γυρίζει καὶ κυττάζει τὸν Ἕλληνα.

Ὁ Γραικὸς φέρνει κι' ἐκεῖνος τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλια, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλήσῃ. Τοῦ δείχνει τοὺς ἄλλους δύο ἐχθροὺς κι' ἐκεῖνον που βρίσκεται κοντὰ του, προσπαθεῖ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς πρέπει νὰ δράσουν σύγχρονα, ἀλλὰ στέκεται ἀδύνατος.

Ὁ Γαλέρας δὲν ἀπελπίζεται. Πιάνει κι' αὐτὸς τὰ νοήματα! Δείχνει τοῦ Γραικοῦ τὸν Ζορρό, κατόπιν τοὺς φουρούς καὶ μετὰ κάνει ἕνα κυκλικὸ κίνημα μὲ τὰ δύο χέρια, ὅμοια ὅπως εἶχε κάνει καὶ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός.

Ὁ Γραικὸς τοῦ κουνάει τὸ κεφάλι καταφατικὰ καὶ τοῦ κάνει μιὰ εὐγλωττὴ, ἐρωτηματικὴ χειρονομία, που σημαίνει:

«Ἐν τάξει; Κατάλαβες;»

Ὁ γίγας κουνάει τὸ χοντροκέφαλό του πρὸς τὰ πίσω, πράγμα ποὺς ὡς γνωστὸ σημαίνει:

«Ὁχι!»

Καὶ ἀμέσως στρέφει πρὸς τὸν Ζορρό, που κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ δώσῃ τοῦ ὑπηρέτη του νὰ καταλάβῃ τί θέλει νὰ τοῦ πῆ.

Ἀλλὰ καθὼς ἀπλώνει τὰ χέρια, ν' ἀρχίσῃ τὰ νοήματα, ἀντὶ νὰ τὸν δῆ μονάχα ὁ Γαλέρας, τὸν ἀντιλαμβάνεται καὶ ὁ «λεγεωνάρος» φουρὸς που στέκει μπροστὰ στὸν γίγαντα.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν διάπλατα. Ἀναπηδάει ἐκπληκτος καὶ πᾶει νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ ἐπειδὴ βλέπει πὼς ὁ Μασκοφόρος κάνει νοήματα, κυττάζοντας συνεχῶς σ' ἕνα σημεῖο, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, γυρίζει ἐνστικτωδῶς νὰ δῆ ποῦς βρίσκεται ἐκεῖ.

Βλέπει τὸν Γαλέρα καί, ὅπως εἶναι σχεδὸν διπλὸς ἀπ' αὐτόν σὲ ὄγκο, κερώνει ἀπ' τὸν πρόμο. Ἀνοίγει τὸ στόμα ἑτοιμὸς νὰ μπήξῃ τὶς φωνές.

Ἡ κραυγὴ ὁμῶς πνίγεται στὸ λαρύγγι του, γιατί βλέπει τὸν Γαλέρα νὰ φέρνῃ τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλια; κάνουντάς του νόημα πῶς πρέπει νὰ σωπάσῃ. Δὲν καταλαβαίνει. Πάει νὰ τρελλαθῆ. Ἀποφασίζει δεύτερη φορὰ νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ ὁ γίγαντας τὸν βλέπει καὶ τοῦ ξανάκάνῃ πιὸ ἔντονο νόημα νὰ σωπάσῃ, κουνώντας τὸ δάχτυλο πέρα — δώθε μπροστὰ στὴ μύτη του. Μετὰ τοῦ δείχνει τὸν Ζορρό.

Ὁ φρουρὸς ρίχνει μιὰ ματιά στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ κι' ἄλλῃ μιὰ στὸν γίγαντα. Ἀρχίζει νὰ διερωτᾶται μήπως ὁ πελώριος ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα ποὺ βρίσκεται πίσω του, εἶναι ἐναντίον τοῦ σενὸρ Ζορρό καὶ θέλει νὰ τοῦ πῆς πῶς πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃ. Φέρνει λοιπὸν τὸ χεῖρ στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, τὸ μισοτραβάει ἔξω ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ δείχνει τοῦ Γαλέρα τὸν Μασκοφόρο Τιμωρό, ἐνῶ τὰ μάτια του εἶναι γεμᾶτα ἐρωτηματικά.

Ὁ γίγαντας κουνάει μ' ἀπελπισία τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ μάλιστα τοῦ κάνει κι' ἓνα ἐκφραστικώτατο νόημα μὲ τὸ χεῖρ, ποὺ θέλει νὰ πῆ πῶς τὸν θεωρεῖ πιὸ κουτό... κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του!

— Ἐ, ποῖος δαίμονας εἶσαι καὶ τί θέλεις; μουρμουρίζει ὁ φρουρὸς ἀγανακτισμένος, ἀλλὰ μὲ σιγανὴ φωνή, γιατί τὸν ἔχουν ὑποβάλλει ὅλες αὐτὲς οἱ χειρονομίες τοῦ

γίγαντα, πῶς πρέπει νὰ σωπάσῃ.

— Θέλω νὰ βγάλῃς τὸν σκασμό, ὥσπου ὁ κύριός μου ὁ σενὸρ Ζορρό νὰ «περιποιηθῆ» τοὺς φίλους σου!, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ Γαλέρας ὑπομονετικά.

Καὶ καθὼς μάλιστα παίρνει τὸ μάτι του πῶς ὁ Τιμωρὸς τῶν κακῶν ἔχει ἤδη βγάλει ἐκτὸς μάχης τὸν ἄλλο φρουρὸ, κάνει ἓνα βῆμα ἐμπρός, σηκώνει τὴ χερούκλα του καὶ τὴν κατεβάζει πάνω στὸ κεφάλι τοῦ φρουροῦ ποὺ στέκει μπροστὰ του. Ἡ κίνησι ἐκείνου πρὸς τὸ πιστόλι του μένει στὴ μέση. Ἡ γροθιά τοῦ γίγαντα κάνει στὸ κεφάλι του τὴν ἴδια ζημιὰ ποὺ θᾶκανε καὶ μιὰ «βαρειά». Σωρᾶζεται κάτω χωρὶς νὰ βγάλῃ «κίχ».

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σενὸρ Ζορρό καὶ ὁ Ἕλληνας ἔχει πηδήσει ἐπάνω στὸν «ἄνθρωπό του» καὶ μ' ἓνα χτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὸν ἔχει ἀφήσει ἀναίσθητο.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι εἶναι κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης! Κι' ὁ Ἀντώνης Γοαικός, ποὺ ἔχει παρακαλουθήσει μὲ ἀνωγία ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια καὶ ξεκαρδίζεται.

**Ὁ Γαλέρας
κάνει μπάνιο!**

ΤΟΥΤΗ τὴ φορὰ δένουν τοὺς ἀναίσθητους ἐχθρούς

καὶ τοὺς φιμώνουν. Μετὰ τοὺς κρύβουν μέσα στὰ φύλλα τῶν πυκνῶν θάμνων.

Ὅταν τελειώνουν μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ξαναπαίρνουν τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἀκολούθησαν καὶ πιὸ πρὶν, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ τέλος τοῦ δάσους. Δὲν ἀργοῦν νὰ βρεθοῦν στὴν ἀρχὴ τῆς κοιλάδας, ποὺ εἶναι στημένο τὸ στρατόπεδο τῶν «λεγεωναρίων».

Τὰ μάτια τοῦ Ζορρό γεμίζουν γιὰ δευτέρη φορὰ ἔκπληξι, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχία, καθὼς κυττάζει τὶς συμμετρικὰ στημένες σκηνές.

— Προηγουμένως ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ποὺ πηγαινοέρχονταν ἐκεῖ κάτω, λέει στὸν Ἕλληνα, ποὺ στέκεται πλάϊ του. Τώρα εἶναι μόνο δυὸ — τρεῖς ἔξω ἀπὸ τὶς σκηνές... Δὲν τὸ βρίσκειτε; περίεργο, σενόρ;

— Πολὺ, ἀποκρίνεται ὁ Γραικὸς μὲ ζαρωμένα φρύδα. Τὸ λογικὸ θὰ ἦταν νὰ εἶναι περισσότεροι ἔξω τώρα ποὺ συνέβη κάτι. Θὰ εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ δοῦν τοὺς δικούς τους νὰ ἐπιστρέφουν καὶ νὰ διαπιστώσουν ἂν συνέλαβαν ἢ ὄχι αὐτοὺς ποὺ βγήκαν νὰ κυνηγήσουν...

Σωπαίνουν μιὰ στιγμή κι' ὁ Ἕλληνας ξαναλέει:

— Αὐτὸ εἶναι καλὸ, σενόρ Ζορρό... Σημαίνει πὼς οἱ πενήντα καβαλλάρηδες ποὺ εἶδαμε νὰ περνοῦν ἀπὸ μπρός μας, ἦταν οἱ τελευταῖοι ποὺ βρίσκονταν στὸ στρατόπεδο καὶ τώρα δὲν ἔχει μείνει παρὰ μόνον μιὰ μικρὴ φρουρά,

Ἄν δράσουμε γρήγορα, εἶναι μιὰ μεγάλη εὐκαιρία γιὰ μᾶς, νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σενορίτα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει...

— Ἐχετε δίκιο, ἀποκρίνεται σκυθρωπὸς ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς. Εἶναι ὅμως καὶ κακὸ, γιὰ ἓναν ἄλλο λόγο: Τὸ ὅτι λείπει ὅλος ὁ στρατὸς ἀπ' τὸ στρατόπεδο, σημαίνει πὼς οἱ «λεγεωνάριοι» ἔχουν ἀρχίσει κιόλας τὸ τριμερὸ ἔργο τῆς λεηλασίας καὶ τῆς σφαγῆς!...

— Ἴσως νὰ συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι τόσο ἄσχημο, λέει ὁ Ἕλληνας. Μπορεῖ οἱ «λεγεωνάριοι» νὰ μὴν ἔχουν περάσει ἀκόμα ὅλοι τὰ σύνορα, ἀλλὰ νὰ ἦρθαν πρῶτα αὐτοὶ οἱ λίγοι, γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὸ στρατόπεδο...

Ὁ Ζορρό ἀναπηδᾷ καὶ κυττάζει τὸν Γραικὸ μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ὡστε ξέρετε πὼς εἶναι ξένοι; μουρμουρίζει μὲ μὰ δυσάρεστη ὑποψία.

Ὁ Ἕλληνας ὡστόσο χαμογελάει καὶ τὸν κυττάζει κατὰματα, μὲ τὰ γαλάζια μάτια του ποὺ λάμπουν ἀπὸ εὐλικρίνεια.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ πιστεύω!, ἀποκρίνεται. Ἐξ ἄλλου τὸ εἶπατε μόνος σας πιὸ πρὶν, σενόρ, ὅταν μιλήσατε γιὰ τὸν προδότη ποὺ δημιούργησε τὴ «Λεγεώνα τῶν Τιμωρῶν»... Καὶ μπορῶ νὰ πῶ μὲ βεβαιότητα, πὼς οἱ σκηνές αὐτὲς εἶναι Ἑγγλέζικες!

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τὸν παρατηρεῖ μὲ μάτια ποὺ λάμπουν,

— Καὶ τὶ ἄλλο παρατηρήσατε; ρωτάει μὲ παράξενη φωνή.

— Κάτι περίεργο, ἀποκρίνεται χωρὶς δισταγμὸν ὁ Γραικός. Οἱ σκηνὲς θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι μόνο ἀγορασμένες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι καὶ στημένες ἀπὸ Ἄγγλους, γιατί ἔχουν τοποθετηθῆ μετὰ τὴ βρεταννικὴ, στρατιωτικὴ διάταξις ...

— Ποιὰ στρατιωτικὴ Σχολὴ ἔχετε τελειώσει, σενὸρ; ρωτάει ἄξαφνα ὁ Ζορρό.

Ἄλληνας χαμογελάει.

— Δὲν νομίζετε, σενὸρ Ζορρό ἀποκρίνεται, πὼς γὰρ τὴν ὥρα πρέπει νὰ βιαστούμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σενορίτα;

Ἄλληνας ἔκδικητὴς κάνει μιὰ ἀνήσυχη κίνησι. Ὁ Γραικὸς ἔχει δίκιο. Ἄξαφνικὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἵππεις ποὺ βγήκαν γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν, θὰ βρεθοῦν σὲ ἀπελπιστικὴ θέσι. Δὲν θὰ χουν καμμιά ἐλπίδα νὰ μπορέσουν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν ἀγαπημένην του. Ἀποφασίζει λοιπὸν ν' ἀναλάβῃ γι' ἀργότερα τὴ λύσι καίθε ἀπορίας του, σχετικὰ μ' αὐτὸν τὸν παράξενο Ἄλληνα...

— ἔχετε δίκιο!, λέει χωρὶς περιστροφές. Ἄς διούμε λοιπὸν πὼς θὰ ἐνεργήσουμε. Νομίζω πὼς ὑπάρχει μόνο ἓνας τρόπος. Ἀπὸ δῶ ὡς τὶς σκηνὲς, ἀπλώνεται μεγάλη ἐκτασις ἀκάλυπτη ἀπὸ δέντρα καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ κάποιος χωρὶς νὰ τὸν δοῦν οἱ φρουροί.

— Μποροῦμε νὰ φτάσουμε

στὸ ποτάμι μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ ἀφήσουμε τὸ ρεῦμα νὰ μᾶς βγάλῃ ἐμπρὸς στὸ στρατόπεδόν τους, λέει ὁ Γραικός.

— Εἶναι μ' ἄλλο καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ ποτάμι ὡς τὶς σκηνὲς ὑπάρχει κενὴ ἐκτασις... Κι' ἀπὸ κεῖ θάναϊ δύσκολο νὰ πλησιάσουμε...

— Τότε;

Τὰ μάτια τοῦ Ζορρό σπθίζουν.

— Ὑπάρχει ἓνας μοναδικὸς τρόπος!, ἐξηγεῖ ζωηρά. Οἱ δυὸ νὰ πάνε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ μόλις φτάσουν στὸ στρατόπεδο, νὰ ξεκινήσῃ ὁ ἄλλος ἀπὸ δῶ... Οἱ «λεγεωνάριοι» θὰ τὸν δοῦν, ἀλλὰ περιμένοντάς τον νὰ πλησιάσῃ, δὲν θὰ προσέχουν τί γίμεται πίσω τους καὶ θὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ πλησιάσουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ ποτάμι.

— Θαυμάσια ἰδέα, παραδέχεται μὲ θαυμασμὸν ὁ Ἄλληνας. Ἄς τὴν ἐφαρμόσουμε! Ποιὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ;

— Ἄν μείνω ἐγώ, μπορεῖ ν' ἀρχίσουν νὰ μὲ πυροβολοῦν ἀπὸ μακρυὰ, βλέποντάς με νὰ πλησιάζω, λέει ὁ Ζορρό. Ἄλλὰ κι' ὁ Γαλέρας μετὰ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο, μπορεῖ νάχη τὴν ἴδια τύχη. Χωρὶς τὴ μάσκα, μπορεῖ νὰ τὸν δῆ καὶ ἡ Κάρμεν κι' αὐτὸ θάναϊ πάρα πολὺ ἄσχημο....

— Μένω ἐγώ! Ἐκινήστε λοιπὸν!, κάνει ὁ Γραικός. Θὰ σᾶς δῶ μόλις φτάσετε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, καθὼς θὰ μπαίνετε στὸ ποτάμι καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο θ' ἀρχίσω νὰ

βαδίζω πρὸς τὸ μέρος τους.

— Έτσι, κρατάτε τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο γὰ τὸν ἑαυτό σας!, μουρμουρίζει συγκινημένος ὁ Ζορρό.

— Θὰ σὰς χρωστάω τὴν παραχώρησι αὐτῆς τῆς τμῆς τὴν ἐπόμενη φορά!, ἀπεκρίνεται ὁ Ἕλληνας.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τοῦ σφίγγει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι καὶ ὕστερα παίρνει τὸν Γαλέρα καὶ ξεκινοῦν.

Προχωροῦν μὲ γρήγορο βῆμα, σχεδὸν τρέχοντας, μὲς ἀπ' τὰ δέντρα. Σὲ ἓνα τέταρτο πάνω — κάτω, ἔχουν φθάσει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ζορρό μπαίνει πρῶτος στὸ νερὸ ὡς τὴ μέση.

Ὁ γιγαντόσωμος ὑπηρέτης

τοῦ τὸν ἀκολουθεῖ ἀμέσως. Τὸ μαῦρο πανὶ τοῦ τοῦ κρύβει τὸ πρόσωπο, δὲν ἀφήνει νὰ φανεῦν οἱ κωμικὲς γιρμάτσες του. Οἱ κινήσεις του ὅμως εἶναι σπασμωδικές. Κάτι παράξενοι ἤχοι δγαίνου ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

Ὁ Ζορρό στρέφει καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος, ὅπως κολυμπάει δίπλα του.

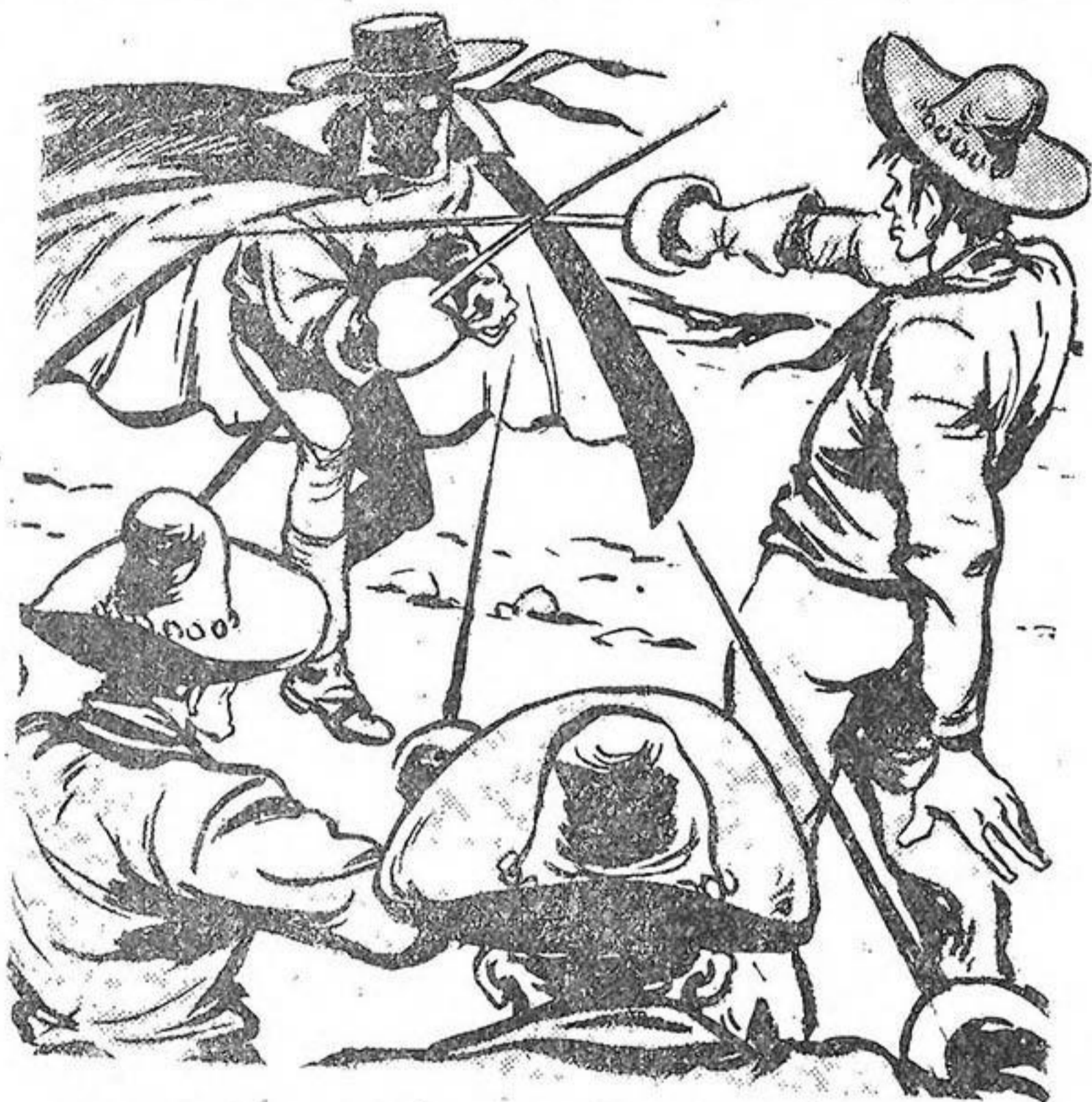
— Τὶ συμβαίνει, ἀμίγος; ρωτάει ἀνήσυχος. Ἐπαθες τίποτα;

— Ὁ... ὁ... ὄχι, σενὸρ Ζο... Ζο... Ζορρό!, τραυλίζει ἑκεῖνος. Μόνο ποὺ τό... τὸ νε... νερὸ εἶναι πολὺ κρύο, σενὸρ... Δη... δηλαδή... μπρρρ!

Καὶ ὁ γίγαντας τρέμει σὰν ψάρι.

Σωριάζεται κάτω χωρὶς νὰ θγάλη «κίχ»...

Ο τρεις αντίπαλοί του είναι αλήθεια δεινοί ξιφομάχοι...

Πετάξετε τὰ ὅπλα!

Τ Ο ΡΕΥΜΑ είναι πολύ ὀρμητικὸ καὶ τοὺς παρασύρει γρήγορα. Σὲ δέκα λεπτά βρίσκονται ἔμπρὸς ἀκριβῶς στὸ στρατόπεδο τῶν «λεγεωναρῶν».

Ὁ Γαλέρας, πού ἔχει παγώσει, δὲν κινεῖται καθόλου

καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ σπὴν ὀρμῇ τοῦ νεροῦ. Εὐτυχῶς πού ὁ Ζορρό ἀπλώνει τὸ χέρι, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ τὸν βγάζει ἔξω τραβώντας τον. Διαφορετικὰ ὁ γίγαντας θὰ συνέχιζε ἀσφαλῶς τὸ ταξίδι του μέχρι τοὺς ... καταρράκτες!

Τὰ δόντια του χτυποῦν ἄγρια ἀπὸ τὸ κρύο. Τόσο δυνατὰ πού ἀκούγονται σὰν κα-

στασιόντες κι' ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἀνησυχεῖ.

— Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης λιγώτερο θόρυβο, ἀμίγο; τοῦ λέει.

— Δέ... δὲν τὸ θέ... θέ... θέλω, σε νόρ!, τραυλίζει ὁ δύστυχος. Χτυ... χτυ... χτυπά νε μόναι τους!... Δη.. δη... δηλαδή...

Ὁ Ζορρὸ δὲν τὸν ἀκούει πᾶ. Μὲ ἱκανοποίησι διαπιστώνει — καθὼς ἐρευνᾷ τὴν πλευρὰ αὐτῆ τοῦ στρατοπέδου — πὼς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζῶσα. Ἀκούει ὅμως ὁμιλίαι καὶ κάνει νόημα τοῦ Γαλέρα νὰ σωπάσῃ.

Κάποιος λέει στὰ Ἀγγλικά:

— Ποιὸς δαίμονας εἶναι; Εἶναι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς μας;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν γνωρίσω. Εἶναι μακριὰ ἀκόμα.

— Για νὰ ἔρχετα ἔτσι ἀκάλυπτος κι' ὀλομόναχος, λέει μιὰ τρίτη φωνή, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι δικός μας.

Καὶ ἡ κουβέντα σταματᾷ.

Ὁ Ζορρὸ κάνει νόημα τοῦ Γαλέρα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Προχωροῦν μὲ γρήγορο, ἀλλὰ ἀθόρυβο βήμα, πρὸς τὶς σκηνές. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπ' αὐτὰς καὶ στὴν ἀνηφορικὴ πλαγιά, πρὸς τὸ δάισος, διακρίνεται ὁ Γραικὸς ποὺ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μὲ τὸ πάσσο του.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς φθάνει στὴν πρώτη σκηνὴ καὶ κρυφοκυττάζει στὸ ἐσωτερικὸ της. Διαπιστώνει ἀμέσως πὼς

εἶναι ἐντελῶς ἄδεια. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δευτέρη ποὺ συναντοῦν, καθὼς καὶ ἡ τρίτη.

Προχωρεῖ πρὸ πέρα, ἔχοντας τὸν νοῦ του νὰ διακρίνῃ τοὺς φρουροὺς. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ στρέφει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω, βλέπει πὼς ὁ Γαλέρας δὲν τὸν ἀκολουθεῖ πιά. Ὁ πελώριος καὶ ἀφρόσιω μένος τοῦ ὑπηρέτης ἔχει γίνῃ ἀφαντος!

Ὁ Ζορρὸ στέκεται μιὰ στιγμή ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Κάνει νὰ γυρίσῃ πίσω νὰ δῆ τὴν ἀπέγινε ὁ γίγαινας. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀκούει μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐκεῖνες φωνές νὰ λέη:

— Λοιπὸν κι' ἐγὼ σᾶς λέω, πὼς δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς δικούς μας! Δὲν ἔχω ξαναδῆ ἄλλη φορὰ αὐτὸ τὸ σουλκύπι!...

— Τότε κάποιος θὰ τὸν ἔχη στείλει!, λέει ὁ δεύτερος. Πάντως ἄς ἔχουμε τὸν νοῦ μας. Μπορεῖ νὰναι καμμιά παγίδα!.. Ἄς μὴν ξεχνᾷμε πὼς βρισκόμαστε ὀλομόναχοι στὸ στρατόπεδο...

— Ἄν κάνῃ καμμιά ἐξυπνάδα, θὰ τοῦ τὴν ἀνάψω στὸ «πί» καὶ «φί»!, λέει ἡ τρίτη φωνὴ μὲ θυμό.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἀναγκάζεται νὰ σιωπῇ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγεται αὐτὴ ἡ συζήτησι. Οἱ φωνές εἶναι κάπου πολὺ κοντὰ του τώρα. Βγάζοντας μὲ προφύλαξι τὸ κεφάλι ἀπ' τὴ γωνία κάποιου σκηνῆς, βλέπει τοὺς τρεῖς

φρουρούς που συζητούν εκεί από πίσω. Κρατούν από ένα τσιφάκι κι' έχουν στραμμένες τις κάννες καταπάνω στον Έλληνα που πλησιάζει απ' την πλευρά του δάσους. Έχει πλησιάζει αρκετά πίσ.

— Έϊ! Ποιός είσ' εσύ; φωνάζει ξαφνικά ο ένας από τους τρεις φρουρούς. Στάσου στη θέση που βρίσκεσαι, αλλιώς πυροβολώ!

Ο Γραικός σταματάει.

Ο Ζορρό, αφού ρίχνει με τα τελευταία ματιά ολόγυρά του, βγαίνει πίσω απ' τον πάνινο τοίχο της σκηνής και τραβάει τα πιστόλια του.

— Ακίνητοι! Πετάξτε τα όπλα σας, σενόρες!, διατάζει με φωνή ψυχρή σαν τον πάγο.

Οί «λεγεωνάριοι» γυρίζουν τα κεφάλια, τον βλέπουν και ... κερώνουν. Για μια στιγμή κανείς δεν κουνιέται από τη θέση του.

Ο Ζορρό διατάζει δεύτερη φορά, με πιο άγρια φωνή:

— Πετάξτε τα όπλα σας!

Ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Γαλέρα

Φ ΑΙΝΟΥΝΤΑΙ αποφασισμένοι να υπακούσουν, γιατί κυττάζουν με φόβο τα πιστόλια του Ζορρό. Ξαφνικά όμως ο ένας απ' αυτούς κάνει μια καταπληκτική βουτιά απ' τη θέση που βρίσκεται και χώνεται στο άνοιγμα της σκηνής που είναι δίπλα του!

Ο Μασκοφόρος Τιμωρός

δεν προλαβαίνει να πυροβολήσει. Δεν μπορεί όμως ούτε να ριχτεί πίσω του, γιατί οι άλλοι δυο που κρατούν τα όπλα τους ακόμα, θα χτυπήσουν άμέσως τον Έλληνα.

— Πετάξτε τα όπλα σας!, διατάζει για δεύτερη φορά με τριμερή φωνή.

Ταυτόχρονα έχει τον νου του και στο άνοιγμα της σκηνής, μήπως βγῆ απ' κεί ο «λεγεωνάριος» που έφυγε και τον πυροβολήσει.

Αλλά καταλαβαίνει την ίδια στιγμή πώς αυτός ο τελευταίος δεν έχει σκοπό ν' ανοίξη μάχη μαζί του. Ακισύει τη γεμάτη σαρκασμό φωνή του από μακρύτερα:

— Ἡρθες για την κοπέλα, σενόρ Ζορρό! Δεν θα τη βρῆς ζωντανή όμως, αν δεν πετάξης άμέσως τα πιστόλια σου!

Καταλαβαίνει πώς ο «λεγεωνάριος» που του ξέφυγε έχει βγῆ έξω απ' την άλλη άκρη της σκηνής και άσφαλώς τρέχει προς τη σκηνή όπου κρατούν φυλακισμένη την Κάρμεν. Τα μάτια του γεμίζουν άγωνία. Οί κάννες των πιστολιών χαμηλώνουν άθελα προς τη γῆ. Είναι έτοιμος πραγματικά να τα πετάξη στο χῶμα.

Οί δυο «λεγεωνάριοι» που λίγο πιο πριν έτοιμάζονταν κι' εκείνοι να πετάξουν τα όπλα τους, τα ξανασφίγγουν τώρα θριαμβευτικά στις φούχτες τους.

— Έχασες, σενόρ Ζορρό!, λέει ο ένας με άγρια χαρά.

Και πρώτα — πρώτα χάνεις τον φίλο σου!

Και ύψώνοντας την κάννη του όπλου του, σημαδεύει κατάστηθα τον Γραικό, που έχει μείνει ακίνητος, μερικά μέτρα πιο πέρα, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο που διατρέχει ή αιχμόλωτη.

Τότε το χέρι του Ζορρό κινείται περισσότερο από ένστικτο και το δάχτυλό του πιέζει τη σκανδάλη.

Ο «λεγεωνάριος» που έτοιμαζόταν να δολοφονήσει τον Γραικό τινάζεται σαν να τον χτύπησε κεραινός και κουτροβαλιάζεται στη γη με μια άγρια κραυγή.

Ο δεύτερος βλαστημάει φρικτά και σημαδεύει τον Μασκοφόρο Έκδικητή.

Ο Ζορρό αυτή τη φορά δεν κάνει καμιά κίνηση για να προσπατεύσει τον έταυτό του, γεμάτος από γνώση που έχει προκαλέσει τον θάνατο της αγαπημένης του. Ένας πυροβολισμός ακούγεται.

Ο δεύτερος «λεγεωνάριος» ούρλιάζει κι' εκείνος σαν σατανάς και αφήνοντας το όπλο να φύγει απ' τα χέρια του, πιάνει το στήθος του και σωριάζεται σπριφογυρίζοντας στη γη. Έχει προλάβει να τον πυροβολήσει ο Αντώνης Γραικός, τραβώντας σαν αστραπή το πιστόλι από τη θήκη του.

Για μια στιγμή οι δυο καινούργιοι φίλοι στέκουν ακίνητοι και αλληλοκυττάζονται. Μοιάζουν να ρωτούν ο ένας

τον άλλον τι μπορούν να κάνουν τώρα.

Την ίδια στιγμή ακούγεται ή φωνή του «λεγεωνάριου» που έφυγε:

— Τζόε! Μπόμπ!... Έσείς πυροβολήσατε;

Ο Μασκοφόρος Τιμωρός χύνεται γοργός σαν αστραπή προς το μέρος απ' όπου έρχεται ή φωνή. Στην καρδιά του έχει τρυπώσει ή έλπίδα πως ίσως προφτάσει να σώσει την αγαπημένη του.

Ο Γραικός τον ακολουθεί πηδώντας πάνω από τα πτώματα των δύο φρουρών.

Μα τη στιγμή που ο Ζορρό στρίβει τη γωνία της έπομενης σκηνής, βλέπει τον ζωντανό «λεγεωνάριο» να χάνεται στο άνοιγμα μιας άλλης σκηνής. Δεν προλαβαίνει να του ρίξει. Αντί γι' αυτό, ακούει την έντρομη κραυγή της Κάρμεν από κεί μέσα, μια λυσισαμένη βλαστήμια του «λεγεωνάριου» κι' έναν πυροβολισμό.

Για δεύτερη φορά μέσα σε λίγη ώρα, ο Μασκοφόρος Έκδικητής νοιώθει τα πόδια του να κόβονται και το αίμα να παγώνει στις φλέβες του. Μένει πάλι ακίνητος σαν άγαλμα. Κυττάζει με φρίκη τον Γραικό που έχει φτάσει κι' έχει σταθή πλάι του.

Εκείνος, κάπως πιο ψυχραιμος, έτοιμάζεται να τρέξει στο άνοιγμα της σκηνής απ' όπου ακούστηκε ή κραυγή της Κάρμεν και ο πυροβολισμός.

Δέν προλαβαίνει νά ξεκι-
νήση.

Στό άνοιγμα αυτό έμφανί-
ζεται ό πελώριος Γαλέρας.

Κρατάει στή χερούκλα του
ένα πιστόλι που άχνίζει ά-
κόμα και κυττάζει ανήσυχος
όλόγυρα. Μόλις βλέπει τόν
κύριό του, τά μάτια του ά-
στράφτουν από χαρά.

— Έδώ είσαιστε, σενόρ;
μουρμουρίζει ήλίθια. Μά τι
γίνατε; Σάς... έχασα! Δέν
είπαμε πώς... Δηλαδή νά...

— Έσύ μ' έχασες, άμίγο
ή έγώ σ' έχασα; λέει ό Ζορ-
ρό μέ τήν ψυχή στό στόμα.
Έκεί που τρέχαμε γύρισα
και κύτταξα και δέν ήσουν
πιά κοντά μου!

— Μά... μπήκα εδώ μέσα,
σενόρ Ζορρό!, δικαιολογείται
κατάπληκτος ό Γαλέρας. Δέν
είπαμε πώς έρχόσαστε για τή
σενορίτα Κάρμιεν; Άφού ή-
ταν μέσα στή σκηνή...

— Και πώς τὸ ήξερες;

— Τήν είδα, σενόρ, από
τήν πόρτα!... Δηλαδή... Ή-
ταν δεμένη στόν κεντρικό
πάσσαλο και... Έλεγα πώς
θάρθετε κι' έσεις, αλλά φύ-
γατε! Ύστερα ήρθε αυτός
έκεί και... Δηλαδή ήθελε νά
σικοτώση τή σενορίτα και
λοιπόν... Χωρίς νά θέλω νά..
σενόρ... δέν ξέρω αν μέ κατα-
λαβαίνετε μά... κρατούσα τὸ
πιστόλι και...

Ό Ζορρό όμως δέν τόν ά-
κούει καθόλου πιά.

Η πανέμορφη Κάρμιεν Πε-
ρέϊρα έχει έμφανισθή στό ά-
νοιγμα τής σκηνής κι' ό θρυ-

λικός Ζορρό τρέχει κοντά της
μέ λαχτάρα.

Ό Άγγελιαφόρος

ΠΡΩΤΗ τους δουλειά
είναι νά τρέξουν στό δάσος,
νά πάρουν τ' άλογά τους και
ν' άπομακρυνθούν. Έκείνοι
που βγήκαν νά τούς κυνηγή-
σουν δέν έχουν έπιστρέψει ά-
κόμα. Κρύβονται λοιπόν μέσα
σε κάπι πικνές φυλλωσιές και
περιμένουν.

Ό Μασκοφόρος Έκδικη-
τής κάνει τις άπαραίτητες συ-
στάσεις ανάμεσα στόν Έλλη-
να και τήν σενορίτα Περέϊρα.
Ύστερα λέει στόν δεύτερο
τις σκέψεις του:

— Δέν έχω καιμιιά άμφιβο-
λία: Οί Μεξικανοί «λεγεωνά-
ριοι» είναι όλοι — όλοι αυ-
τοί που είδαμε εδώ πέρα και
που έφυγαν για νά μάς κυνη-
γήσουν. Οί σκηνές είναι στη-
μένες για νά φιλοξενήσουν
Άγγλους στρατιώτες, που
πρόκειται νά έρθουν από τά
σύνορα τής βρεταννικής Όν-
δούρας!

— Άγγλοι στρατιώτες!,
κάνει έκπληκτη ή νέα. Τι δου-
λειά έχουν εδώ;

— Η Όνδούρα είναι άπει-
κία τής Άγγλίας, σενορίτα,
άποκρίνεται ό Ζορρό. Σίγου-
ρα κάποιος προδότης από
τούς πολιτικούς άρχηγούς
μας σκέφθηκε νά παραδώση
τή χώρα μας, για νά γίνη κι'
αυτή επίσης, μιιά βρεταννική
άποικία! Σε άντάλλαγμα, ά-
σφαλώς, θα έχη ζητήσει από

τούς "Αγγλούς τῆ διοίκησης
του Μεξικίου!...

— Εἶναι φοβερό!, μουρ-
μουρίζει μέ δέος ἡ κοπέλλα.

— Δέν πρόκειται ὅμως νά
τὸν ἀφήσουμε νά πετύχη τὸ
σχέδιό του!, λέει ἤρεμα ὁ
Μασκοφόρος Ἐκδικητής. Πρῶ-
τα — πρῶτα πρέπει νά μά-
θωμε ποιὸς εἶναι ὁ προδό-
της...

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμε;
ρωτᾷει ἡ Κάριμεν.

Ὁ Ζορρό χαμογελάει πα-
ράξενα.

— Ἐλπίζω ὅτι κάποιος ἀ-
πὸ τοὺς ἀνθρώπους του θὰ
μᾶς ὀδηγήσῃ κατ' εὐθείαν σ'
αὐτὸν, ἀποκρίνεται.

Καὶ ἐπειδὴ βλέπει τὴν ἀ-
πορία στὶς κόρες τῶν ματιῶν
καὶ τῶν τριῶν ἀνθρώπων περὶ
βρίσκονται γύρω του, ξανα-
λέει:

— Μόλις γυρίσουν οἱ «λε-
γεωνάριοι» καὶ βροῦν νεκροὺς
τοὺς φρουροὺς ποὺ ἄφησαν,
θὰ καταλάβουν πῶς αὐτὸ τὸ
«μυστικὸ στρατόπεδο» δέν
εἶναι πιὰ καθόλου ἀσφαλές
γι' αὐτοὺς. Σίγουρα λοιπὸν
κάποιος θὰ τρέξῃ νά εἰδοπο-
ήσῃ τὸν «μεγάλο ἀρχηγὸ»
γιὰ τὸν κίνδυνο. Ἐμεῖς θὰ
προσπαθήσουμε ν' ἀκολουθή-
σουμε τὸν ἀγγελιαφόρο αὐ-
τόν. Δηλαδή «ἐμεῖς», ὁ ἀμίγο
ἀπὸ δῶ κι' ἐνῶ... Ἐσεῖς κι'
ὁ σενὸρ Γραικὸς θὰ φύγετε
αὐτῇ τῇ στιγμῇ νά γυρίσετε

εἰς τὸ πατρικὸ σᾶξ.

Μ' ὄλο που ὁ Ἕλληνας θὰ
θελε νά μείνῃ στὸν κίνδυνο,
παίρνει τὴ νέα καὶ φεύγουν,
χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρ-
ρηση.

Ὁ Ζορρό μένει μέ τὸν Γα-
λέρα καὶ περιμένουν.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής
συλλογίζεται συνεχῶς τὸν ἄν-
θρώπο ποὺ θέλησε νά σκοτώ-
σῃ τὴν Κάριμεν γιὰ νά τὸν ἐκ-
δικηθῇ.

«Ποῦ ἤξερε πῶς ἡ σενορί-
τα Περέρια μ' ἐνδιαφέρει;»
σκέπτεται. «Πῶς ἤξερε πῶς
γι' αὐτὴν ἔφτασα στὸ στρα-
τόπεδό τους; Μήπως ἀπλῶς
τὸ ὑπέθεσε ἢ ὑπάρχει κανέ-
να ἄλλο μυστήριον κρυμμένο
σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία;»

Περνᾷ λίγη ὥρα κι' ὕστε-
ρα ἐπιστρέφουν οἱ «λεγεωνά-
ριοι». Γυρίζουν ἄπρακτοι —
φυσικά. Βαδίζουν φθάνουν
στὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε νά βροί-
σκωνται οἱ φρουροὶ τους καὶ
δέν τοὺς βλέπουν, σταματοῦν
καὶ ξεσποῦν σὲ φωνές. Σέ λί-
γο ἀνακαλύπτουν τοὺς δεμέ-
νους καὶ φημωμένους συντρό-
φους τους. Μαθαίνοντας τὰ
συμβάντα, χύνονται ὅλοι πρὸς
τὸ στρατόπεδο. Ἀπὸ κεῖ ἀ-
κούγονται ἄλλα ἀπόμακρα
οὐρλιάσματα καὶ φωνές. Μι-
σὴ ὥρα ἀργότερα ἕνας κα-
βαλλάρης φαίνεται ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τοῦ στρατοπέδου. Ἐρ-
χεται μέ γοργὸ καλπασμὸ
πρὸς τὸ μέρος τους...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Διαβάζεις τὸ

Λ Α Σ Σ Ο ;

Εἶναι ὁ ἄσσος τῶν κάου - μπόϋκων περιπετειῶν! Σὲ κάθε τεύχος του καὶ μιὰ αὐτοτελὴς συναρπαστικὴ περιπέτεια ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν κάου - μπόϋ, ἀπὸ τὴ δράσι τῶν ἡρώων ποὺ θαυμάζετε στὸν κινηματογράφο!

Ἄγόρασε αὖριο τὸ πρωτὶ τὸ ΛΑΣΣΟ! Δὲ θὰ μετανοιώσης! ^α

ΑΓΟΡΑΣΕΣ

τὸν τόμο τοῦ περιοδικοῦ «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ»; Μὴν παραλείψης νὰ τὸν ζητήσης ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Ἀθῆναι. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο καὶ πιὸ συναρπαστικὸ βιβλίο ποὺ ὑπάρχει!

Ἄμετρητα ἀναγνώσματα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εὐθυμοὶ τύποι, γελοιογραφίες! 2.000 τετράχρωμες εἰκόνες! Σωστὸς ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΚΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 13 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία . . . . . δρχ. 100	Έτησία . . . . . δολλλάρια 4
Εξάμηνος . . . . . » 55	Έξάμηνος . . . . . » 2

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 14 ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ:

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

μια γοητευτική περιπέτεια του θρυλικού ΖΟΡΡΟ, γεμάτη μονομαχίες, άγωνία, μυστήριο.

Μαζί με τους αγαπημένους του συντρόφους, τον άνεκδιήγητο Γαλέρα και τον μυστηριώδη Έλληνα, προσπαθεί να λύση ένα μεγάλο μυστήριο και να άποδώση δικαιοσύνη.

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΙ ΕΤΣΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ ΑΠ' ΤΑ ΒΕΛΗ, ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΟΥΡΙ...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΡΙΧΝΟΥΝ; ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

ΗΤΑΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΛΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥΣ Ν' ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΝ ΤΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ!

ΕΧΟΥΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΟΠΛΟ! ΦΥΓΕΤΕ!!!

ΤΕΛΕΙΩΣΕ! ΝΑΙ ΟΥΡΙ! ΚΙ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕ- ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ ΣΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑ- ΣΩΘΗΚΕ Η ΨΟΥΝ. ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΦΥΛΗ ΜΑΣ. ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕ- ΣΗ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΗ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΘΟΥ ΟΠΛΟΥ.

ΤΟΤΕ ΗΡΘΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥΣ! ΘΑ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗ- ΓΗΣΟΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΑΡΟΜΕ ΤΑ ΚΥΝΗΓΟΤΟΠΙΑ ΤΟΥΣ!

ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΡΟΣ ΤΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΛΡΟΓΟΝΟΥΣ ΜΑΣ. ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΣΤΗ ΣΟΦΙΑ ΤΟΥΣ.

